THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IV, No. 16 MAY 15, 1928 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

THE RICH POOR

Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven.—Matt. 5:3.

How strangely paradoxical is this benediction upon the disciples of the Lord!

Blessed are the poor! And again, these poor are blessed because they are rich and are possessors and heirs of the glorious kingdom of heaven!

How foolishly contradictory, how wholly incomprehensible, how utterly impossible this beatitude must seem to the mind of this world, to the natural mind, the mind of the flesh! How inconceivable it is to him, whose riches and treasures are in the earth and who measures true blessedness by the criterion of this world, that the poor can be pronounced blessed and that a kingdom could possibly prosper and flourish whose subjects are without resources, a multitude of poor beggars!

The natural mind craves riches, earthly riches.

Not the poor, but the rich, the man of wealth and great possessions, is the proper object of benediction. For to be rich is to possess power and influence; the man of wealth has access to all the pleasures and enjoyments of the world; while the poor man is deprived and destitute of all the world offers. In the world the rich man can obtain all that can satisfy the flesh, all the luxuries and conveniences are his for the buying; the poor man may toil and labor in the sweat of his brow, only to provide for himself and his the measure of wheat for a penny and the three measures of barley for a penny. The rich man speaks and the poor man obeys; the rich man frowns and the poor man trembles; the rich man smiles and the poor man feels himself blessed . . . .

Blessed are the poor!

How utterly insane it sounds in the language of the world!

Riches is independence; poverty is slavery. To be rich is to lord it; to be poor means to be in servitude. Riches provide honour and glory, a name and fame; to be poor is to be despised and forgotten . . . . .

Blessed are the rich!

Such is the slogan of the natural mind. Riches he craves, for the possession of the treasures of the world he will toil and deny himself; to gain the whole world he will gamble even with his soul!

In the world there is no benediction upon poverty; there is no kingdom for the poor.

But how different it is in the kingdom of heaven!

There the poor are blessed!

The poor only.

They are the only possible subjects of that kingdom. Only the poor in spirit can claim possession of the kingdom of heaven.

Not they who proudly boast of their own riches can enter there. Not they who vaingloriously brag and bluster that they are rich and enriched and in need of nothing will end the gate of that kingdom open unto them. They are outside. They cannot see the kingdom. They may exult in their own righteousness, but it is of no avail for them to enter. They may appear with imaginary treasures of holiness and good works, as a claim on that kingdom of heaven it is of no value. They may truthfully say, that they prophesied in the name of the Lord, that they cast out devils, that they accomplished many wonderful works, that, in short, they possess sufficient riches to purchase a foremost place in the heavenly kingdom, they will remain still outside and from within they must hear the final: Depart, I knew you never!

Riches, spiritual riches of self, are of no account in the kingdom of God.

In the sphere of that kingdom it is not true that the rich are blessed.

Blessed are the poor, the poor in spirit.

Theirs is the kingdom of heaven.

Theirs alone.

Blessed are the poor.

For theirs is the kingdom of heaven.

No, not the socially poor, not those that are poor according to the world, poor in earthly treasures, are meant by this benediction.

Certainly it is hard for the rich man, for him that

hath many treasures, to enter into the kingdom of God. The riches of this world so blind his eyes, so lay claim to all the affections of his heart, so crowd his mind and all his thoughts and the love of his whole soul is so firmly fixed on them, that it is only with extreme difficulty that he parts from them to seek, that his eyes are opened to see the heavenly, the enduring and eternal riches of the kingdom of heaven. How hardly shall a rich man enter! It is easier for a camel to go through the eye of a needle!

This painful operation by which the love of his heart must be torn away from the riches of this world, in order to enter into the better kingdom, the poor man knows not . . . .

All things being equal, it is easier for the latter than for the former to enter.

But the kingdom is not naturally for the socially poor. As well as the rich, he is by nature a subject of the kingdom of darkness and he cannot see the kingdom of God.

Neither does a state of earthly poverty in itself lead to the riches of Christ. Riches may make proud and haughty and selfsufficient; poverty can, apart from grace, only embitter and harden the heart against God. The rich and the poor alike are, by nature, outside of the kingdom of heaven. Riches do not necessarily exclude, for what is impossible for man is with God entirely possible; poverty does not induce a man to seek the kingdom, for the natural mind is enmity against God, rich or poor . . . .

But blessed are the poor in spirit!

Again, not as if there could be blessedness in want of spiritual richness, such as love of God, blessed fellowship with Him, perfect righteousness and holiness, light and life, peace and eternal joy. Such, indeed, is spiritual poverty, poverty of spirit. For man was formed by God's own fingers, and by God's own breath was his spirit formed within him. He was made after the similitude of the living God, clothed with righteousness and holiness, endowed with true knowledge of his Maker, designed to live the life of God, to be righteous as He is righteous, holy as He is holy, to know even as he is known, and to live in blessed fellowship of friendship with the Most High. He is a spiritual soul. To be filled with spiritual gifts is, for him, to be rich; to be destitute of righteousness and holiness and love and light is, for him, to be in poverty. But in this sense all men are poor. For all have sinned and come short of the glory of God. All have lost the beautiful gifts with which the Creator endowed us originally; all have lost their knowledge and are filled with the darkness of the lie; all have lost their righteousness and instead are filled with all iniquity, hatred of God and of one another, perversity of will and hardness of heart. All have lost their holiness and are stained with all corruption and impurity, to follow after the lust of the flesh and the pride of life. All are miserable and naked and blind and perverse, filled with a thousand evil lusts and desires, dead in sin and misery, children of their father the devil . . . .

Poor in spirit! Ah. but who is an exception to this description?

None; no, not one!

Is there, then, blessedness in this poverty?

God forbid! It is our misery, the cause of our deepest woe!

By reason of it we are subjects, not of the kingdom of heaven, but of the domain of darkness and hell!

Neither is it the meaning of this first of the Lord's beatitudes.

Nay, but the poor in spirit are they, that are spiritually poor in themselves, that are consciously poor and naked and miserable and in need of everything. They are those who realize their own poverty and are willing to confess it.

Thus it is not with all!

For such is man's darkness that the very darkness he calls light; such is his perversity of mind and will that in his very iniquity he will boast of his righteousness; such is his misery that in his poverty he feels himself rich, in his bonds he imagines himself free, in his nakedness he thinks himself clothed and though dead he imagines that he lives. Proudly he glories and boastfully he speaks: I am rich and enriched and have need of nothing! . . . .

Never will he bend the stiff knee or lower his haughty head to go begging for spiritual riches which he claims to possess of himself.

But how different this all becomes, when the light of grace dawns in that dark soul! When the Spirit of our Lord Jesus Christ enters into our hard heart to break it, operates in our proud mind to humble it, instills within our hateful nature a new love and kindles a new light . . . .

Then the proud head is bowed down with shame, the boastful tongue is silenced in humiliation, and we know with sorrow of heart and confess in true contrition:

I am blind and destitute, naked and poor!

God be merciful! And fill me with Thy grace!

Then we are poor in spirit.

And blessed are we!

Blessed — why?

Because to the poor is the kingdom of heaven!

The Kingdom of heaven is the kingdom that comes down from heaven, to dispel the darkness of the kingdom of the devil and to establish in its stead the reign of God in Christ in heavenly beauty and perfection.

It is the kingdom, the coming of which was announced from the beginning, ever since the light of righteousness disappeared in Paradise the First, and the darkness of sin and corruption and death enveloped the world. It is the kingdom that was the hope of all the saints that have gone before, the cloud of witnesses that, for the hope of that kingdom, and by virtue of the kingdom-life they carried in their bosom, were satisfied to be pilgrims and strangers in the world and to forsake the pleasures and treasures of Egypt. It is the Kingdom that was and ever

approached; the Kingdom that came in the Person of Immanuel, God with us, that was founded in His blood as the Kingdom of righteousness, that was prinicipally realized in His resurrection and ascension and exaltation at the Right Hand, as the Kingdom of glory, that came down out of heaven from the exalted Christ, when He poured out His Spirit, as the Kingdom of grace; and that is still coming, till it shall appear in the full splendour of its beauty in the day of our Lord Jesus Christ, when He shall come again on the clouds of heaven, to make all things new and to establish forever and ever the tabernacle of God with men! . . . .

It is a kingdom of spiritual blessings; of the blessings of grace, of forgiveness and peace, of righteousness and holiness, of love and joy, of covenant-fellowship and eternal life . . . .

It is the Kingdom in which the King supreme is Father and the subjects are children . . . .

A kingdom of everlasting and profoundest love!

In that Kingdom the blessings are only for the poor in spirit, for them that are empty and destitute in self. For the bounties of that Kingdom are all in the Head and they are all of grace. No man can bring anything into that Kingdom. All the righteousness and glory of self must needs remain outside of that Kingdom, for it is the purpose of the King, that no flesh shall glory in His presence. Of God, through Christ, by mere and sovereign grace do the blessings of that kingdom flow upon, yea, into all the subjects . . . .

Nothing of self; all of Him . . . .

Such is the fundamental law of the kingdom of heaven.

Hence, it is only for the poor in spirit. They are poor. They know that they are poor. They have learned to empty themselves, that they may be enriched by Him only.

They *are* blessed, for the kingdom *is* theirs. Already they partake of the grace of that kingdom, of the kingdom-light and life. Their very poverty of spirit is evidence, that the power of that kingdom enlightened their mind and humbled all their pride. Blessed, too, they are in their very poverty for it is the sole disposition and state of heart and mind, created by God's almighty grace, in which they can be receptive to the spiritual blessings of that kingdom.

The kingdom of heaven is theirs now.

Hence, they are blessed!

Such is the blessed comfort of the gospel for the poor in spirit!

And they shall be blessed!

For, though the kingdom is, it is also coming! Though they are citizens now, they shall also become citizens. For now, though glorious citizens of an heavenly and everlasting kingdom, they still walk as strangers in the world, often despised and poor, often mocked and persecuted. Of them the world is not worthy!

But the Lord, the King is coming!

And His reward is with Him! And when He comes He shall bring to light the riches of the poor in spirit, when He shall reveal the glory of the everlasting Kingdom in them and shall make them possessors of the eternal, incorruptible inheritance!

Rejoice, then, ye poor in spirit, that must always again confess that in yourselves ye are destitute of all spiritual riches.

Rejoice, for your Lord is rich.

Rejoice, for yours is the kingdom of heaven!

And blessed are ye, blessed forever!

Hallelujah!

H. H.

ONWARD TILL THE DAWNING

In the service of the Master
Our days are passing by,
Thro' shadow and sunshine
We're marching to our home on high.
Our Leader unto us is calling:
"Come on! be not dismayed,
For I, ever I am
Before thee, be thou not afraid."

Often while the battle rages,
While skies above us frown,
While weak and discouraged
We all but lay our armor down,
We hear our great Commander saying:
"I fought the fight for thee!
I suffered and canst thou
Not bear the cross a while for me?"

When our marching days are over,
When war and strife shall cease,
When victors triumphant
We rise to hail the Prince of Peace,
Then we shall see Him in His beauty,
Shall look upon His face,
And praise Him forever
Who loved and saved us by His grace.

(By Chas. H. Gabriel)

BEKENDMAKING

Dinsdagavond, 5 Juni, om 7:45 vergadert het Curatorium der Theologische School in het kerkgebouw der Eerste Protestantsche Gereformeerde Kerk te Grand Rapids, Mich.

Jonge mannen die begeeren om opgenomen te worden als student aan onze School, worden op deze vergadering verwacht.

De aspiranten moeten voorzien zijn van een bewijs van lidmaatschap van een onzer gemeenten en tevens van een aanbeveling van hun respectieven Kerkeraad.

Namens het Curatorium,
S. G. SCHAAFSMA,
Waarnemend Secretaris.

ALGEMEENE GENADE IN HET EERSTE KRUISWOORD?

Niet lang geleden zond een lezer van onzen Standard Bearer ons een nummer van een Nederlandsch weekblad, dat, ofschoon het een blad voor het volk bedoelt te zijn, den vreemden en zeker weinig populairen naam "Fivelingo" draagt. In dat nummer, het nummer van 9 Maart, l.l., schreef zekere A. D., ons overigens niet bekend, een soort Schriftoverdenking over het eerste kruiswoord des Heilands: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." Bedoeld artikel had tot opschrift "Algemeene Genade." Dit was natuurlijk opzichzelf reeds vreemd. De titel was natuurlijk veel te breed voor het artikel. Maar het schijnt, dat men nu eenmaal gaarne de aandacht mag vestigen op de z.g.n. Gemeene Gratie en aan die begeerte zal ook de eigenaardige keuze van den titel wel toe te schrijven zijn. Maar de bedoeling van den schrijver is in elk geval, om aan te toonen, dat de Heere Jezus in dat eerste kruiswoord bad om algemeene genade. En die genade zou dan, volgens den schrijver hierin hebben bestaan, dat de Heere voor zijne vijanden, voor al degenen, die deel hadden in Zijne kruisiging, gebeden zou hebben om uitstel van straf en oordeel. Laat de schrijver zelf spreken:

"Het eerste woord van Christus aan het kruis geldt den grooten kring van al Zijne vijanden: 'Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'.

"Reken het hun nog niet dadelijk toe, maar geef hun toch nog uitstel van straf en daarmede gelegenheid om tot het besef te komen van wat hier *eigenlijk* gebeurt.

"Want wat zij doen, ze weten het nog niet.

"Het 's dus niet zoo, dat de Heiland met deze bede de zonden van Zijn haters en Zijn beulen schrapt uit het goddelijk schuldenboek.

"Want dat zou onmogelijk te rijmen zijn met zijn oordeelsaanzegging van zoo even tot de medelijdende vrouwen van Jeruzalem: 'Weent niet over mij, maar over uzelf en over uwe kinderen' . . . . . .

"Maar het oordeel over het volk, dat den Messias kruist *moet* komen in alle felheid der verschrikking; en zelf zegt de Heiland het den vrouwen aandoelend op de verwoesting van 't jaar 70.

"Doch in 't eerste kruiswoord schort Jezus dit oordeel op. 'Niet nu—maar laat ze eens toch *weten*, wat ze doen, opdat het overblijfsel behouden worde'."

Uit bovenstaande aanhaling mag genoegzaam blijken, hoe de schrijver het eerste kruiswoord des Heilands verklaard wil hebben. Vooral is de bedoeling duidelijk als we het artikel nemen in verband met zijn opschrift: "Algemeene Genade." We kunnen zijne verklaring samenvatten in de volgende zinnen:

1. De bede vervat in het eerste kruiswoord is, naar de intentie van den Heiland, eene voorbede voor *al* Zijne vijanden, voor Zijne haters en beulen en voor heel de, den Messias kruisigende, wereld; voor allen en een iegelijk, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. Ze is niet beperkt, maar in den meest volstrekten zin algemeen.

2. Naar zijn inhoud beteekent het "Vader, vergeef het hun" zooveel als: Vader, stel de straf nog een weinig uit, schort het oordeel op.

3. Deze bede is verhoord, doordat de verwoesting van Jeruzalem niet op dat eigen moment plaats had, maar eerst een veertigtal jaren later.

4. En deze gebedsverhooring was algemeene genade, omdat ze allen in de gelegenheid stelde om tot bezinning te komen en zich te bekeeren. Wel schijnt de schrijver gevoeld te hebben, dat dit laatste niet heelemaal losliep naar de Gereformeerde lijn. Hij spreekt er dan ook van, dat het overblijfsel daardoor behouden werd terwijl het overige verhard werd. Maar dit laatste lag toch zeker niet in de intentie van den Heiland, volgens den schrijver. Tijd om zich te verharden is toch zeker geen genade! Wij zullen den schrijver toch zeker zoo moeten verstaan, dat Jezus voor *allen* om uitstel van straf bad, opdat *allen* gelegenheid zouden mogen hebben om tot bekeering te komen; maar dat, in weerwil van deze bede, sommigen zich toch verhard hebben.

Zoo is blijkbaar des schrijvers bedoelen.

En we merken in de eerste plaats op, dat we tegen deze Schrifverklaring van A. D. zeer ernstige bezwaren hebben, beide uit leerstellig-Gereformeerd en uit exegetisch oogpunt. De begeerte om toch een zekere algemeene genade te vinden in de Heilige Schrift leidt den schrijver tot een zeer foutieve uitlegging van een woord der Schrift en voert hem tot zeer bedenkelijke conclusies.

Wat de verkeerde uitlegging der Schrift betreft, de schrijver zal het toch gevoelen zoo goed als wij, dat hij in zijne verklaring volstrekt geen recht laat wedervaren aan het woord des Heilands: *Vergeef* het hun. De schrijver verklaart, dat *vergeven* hier beteekent: *uitstellen, opschorten van straf en oordeel.* Nu laat zich van zulk een Schriftverklaring slechts één ding zeggen en dat eene ding is uitgedrukt in het woord: *Schriftverdraaiing.* Wat zal men er nog meer van zeggen? Uitstellen van straf is nu eenmaal juist geen vergeving. Uitstel van straf wil zeggen, dat de straf zelf vaststaat. Ze wordt zeker toegepast, schoon ze wordt uitgesteld. En vergeving is geen uitstel, maar, ofschoon de schrijver het tegendeel beweert, wel degelijk *uit het schuldenboek schrappen* en dus van alle straf ontheffen. Dit is zoo duidelijk, dat een kind het verstaan kan. Er kan hierover geen kwestie bestaan. Hoe ge overigens de bede ook moogt verklaren, dit staat vast, dat de Heiland hier bidt om uitdelging der schuld en daarmede om ontheffing van alle straf. Ook A. D. zal dit wel zien. Wat meer is, wij gelooven, dat hij dit ook wel heeft gezien, toen hij zijn artikel schreef. Maar hij zocht algemeene genade in dit Schriftwoord. Dat zoekende, plaatste hij zichzelf voor een zeer ernstig dilemna. Jezus, zoo luidde zijne stelling, bad hier voor *al* zijne vijanden, haters en beulen. Tevens, dat heeft de schrijver blijkbaar gevoeld, ligt het voor de hand, dat de bede des Heilands zekerlijk verhoord is. Immers weet de Heiland, dat de Vader Hem altijd hoort. Maar deze twee stellingen, dat de Heiland voor *allen* bad

en dat Zijne bede zekerlijk verhoord is geworden, veroorzaakten den schrijver geen geringe moeilijkheid. De Heiland bad toch: *vergeef* het hun. Hij bad dit voor *allen*. Die bede is verhoord. Er is dus ook niemand voor de kruisiging van den Heiland gestraft, als des schrijvers stellingen zuiver zijn genomen. Die zonde is allen vergeven. Doch deze conclusie dorst de schrijver ook niet aan. Ze zou in strijd zijn, volgens den schrijver zelf, met de eigen aankondiging des oordeels over het dorre hout door den Heiland zelf, en met de voltrekking des oordeels over het goddelooze Jeruzalem veertig jaren later. En uit die moeilijkheid tracht de schrijver zich te redden door de bede des Heilands zoo te verklaren, dat ze alleen doelt op uitstel van straf. Maar nog eens weer zeggen we het, dat de schrijver zelf moet gevoeld hebben, hoe hij op die wijze een zeer averechtsche verklaring gaf van het woord: "*vergeef* het hun."

In de tweede plaats hebben we het bezwaar, dat de schrijver met zichzelf in strijd komt, als hij de bede toch ten slotte weer laat slaan alleen op de Joden, die den Messias verwierpen. Eerst heet het, dat de Heere in dat eerste kruiswoord bidt voor *al* Zijne beulen en haters. Daartoe behoorden toch zeker ook de Romeinen, ook Pilatus, die Hem zoo laf overgaf, schoon hij Zijn onschuld betuigde, en de krijgsknechten, die Hem zoo meedoogenloos deden lijden en Hem bespotten. Maar later wordt de bede toch beperkt tot de Joden, want immers de straf, die door deze bede werd uitgesteld was de verwoesting van Jeruzalem en de verwerping van Israel als natie. Het eene staat hier met het andere in verband. Vergeven beteekent, volgens den schrijver, uitstellen van straf. De eenige straf, die uitgesteld werd, naar de voorstelling des schrijvers, is de verwoesting van Jeruzalem, en deze betrof alleen de Joden. Dus zou de bede des Heilands toch alleen betrekking op de Joden hebben. Dit laatste is niet door den tekst gerechtvaardigd. En bovendien komt de schrijver zoo met zijn eigene verklaring in flagrante tegenspraak.

In de derde plaats houdt de verklaring van den schrijver een Remonstrantsche opvatting van de verharding en de verwerping in. Eigenlijk is dit geen nieuws. Men denkt ook ten onzent Arminiaansch als het over de verwerping gaat. Het eerste punt van 1924 is ook eigenlijk een Remonstrantsche verklaring van de verwerping. Het komt eigenlijk hierop neer: God biedt Zijne genade welmeenend aan allen aan in de prediking des Evangelies; dat is algemeene genade; dat allen nu niet zalig worden, dat ligt alleen aan den mensch, aan zijn eigen vrijen wil. Zoo nu is ook de voorstelling van den schrijver. Jezus bad voor allen. En waarom bad Hij? Om uitstel van straf en opschorting des oordeels. Waarom bad Hij dus? Opdat Zijne vijanden tijd zouden hebben om zich te bezinnen en tot bekeering te komen. Goed. Maar waarom kwamen dan niet *allen voor wie Jezus bad* tot bekeering? Waarom werden velen door dien tijd van uitstel (naar des schrijvers voorstelling) verhard en werd dus hun oordeel verzwaard? Antwoord van den schrijver: alleen omdat ze niet wilden zalig worden. God wilde ze redden. Jezus bad voor hunne redding. Zij wilden niet. God gaf hun de gelegenheid om zich te bekeeren. Zij wilden die gelegenheid niet gebruiken om zich te bezinnen en tot verootmoediging te komen. Dat is de Remonstrantsche voorstelling van de verwerping, *pure and simple*.

Ge moet mij niet verkeerd verstaan, lezer.

Ge zoudt misschien kunnen vragen: maar is het dan niet waar, dat de goddelooze zich niet bekeeren wil, dat hij zich verzet tegen alles, wat van Christus en van het Koninkrijk Gods is en dat hij zich daarom schatten des toorns vergadert tegen den dag des oordeels en om zijn zonde straks verdoemd wordt?

En daarop antwoorden we volmondig: ja, zoo is het; dat is waar.

Maar de leugen der voorstelling zit in dat andere, dat zulk een goddelooze verloren gaat, ofschoon God hem wilde redden, Christus voor hem bad, hij genade (algemeene) van God ontving om zich te bekeeren.

Dat is de leugen in des schrijvers voorstelling. Hij laat menschen verloren gaan, schoon Christus voor hen bad, schoon God ze genadiglijk in de gelegenheid stelde om zich te bekeeren. Dat is de schrikkelijke leugen in heel de voorstelling. Menschen, wien God genadig is, die door Christus' voorbede gedekt zijn, gaan nimmer verloren.

Dat is de schrikkelijke leugen van het eerste punt. God laat welmeenend het Evangelie verkondigen aan menschen, die nooit behouden worden. Zij willen niet, schoon God wel wil. God is hun genadig, maar zij verharden zich. *Dat geschiedt nimmer!*

Het is de leugen van het Remonstrantisme ten opzichte van de verwerping. Die leugen luidt als volgt: de verworpenen gaan om hun eigen schuld verloren, *ofschoon God ze genadiglijk wil redden.*

Gereformeerd-Schriftuurlijk is: de verworpenen gaan in den weg van hun eigen schuld en zonde verloren, *waartoe ze ook gezet zijn.*. Ze worden om hun eigen eigen schuld verdoemd, *naar het welbehagen des Heeren.*

Dat alleen is Gereformeerd.

De schrijver van "Algemeene Genade" in Fivelingo is Remonstrantsch ten opzichte van de verwerping.

Ook al zou de Heiland om niets anders hebben gebeden dan om uitstel van straf, dan zat er in die bede nog nimmer algemeene genade. Dan bedoelde de bede uitstel van straf, opdat allen goed mochten weten, wat ze gedaan hadden, de verkorenen, opdat ze zich mochten bekeeren, de verworpenen, opdat ze hun schuld zouden kunnen vol maken en zich verharden.

Beide uit leerstellig oogpunt en uit het oogpunt van Schriftverklaring hebben we dus ernstige bezwaren tegen de voorstelling van A. D.

Hoe wij dan dit eerste kruiswoord des Heilands verstaan?

In de eerste plaats staat het voor ons vast, dat de Heiland niet bad om uitstel van straf, maar om verge-

ving van de zonde der kruisiging. Dat die zonde vergeven werd was zeer noodig. Immers, men verwierp den Messias. Men kruisigde den Zoon Gods. Men vergoot het bloed des Nieuwen Testaments. En de Schrift leert, dat er voor degenen, die het bloed des Nieuwen Testaments onrein achten en den Zone Gods kruisigen, geen vergeving, geen offerande overblijft voor de zonde, geen hope is. Er bestaat dus een zeer bepaalde reden, waarom de Heiland juist deze bede opzendt. Wordt deze zonde, het verwerpen van den Messias, het kruisigen des Zoons den bedrijvers dier zonde ten volle toegerekend, dan is de wereld verloren, dan is geen redding mogelijk voor hen, dan is daar bij het kruis metterdaad het einde. Maar de Heiland bidt om vergeving. En vergeving beteekent geen uitstel, maar kwijtschelding van schuld en ontheffing van alle straf. Wonderlijk, maar waar is het, dat er in datzelfde bloed, dat door misdadige handen aan het kruis vergoten wordt, toch vergeving ook voor die zonde der kruisiging is. En om die vergeving bidt de Heiland hier.

Hiermede staat in de tweede plaats in het allernauwste verband de reden, die de Heiland aan zijne bede toevoegt als pleitgrond: want zij weten niet, wat zij doen. We moeten wel verstaan, dat de Heere niet bidt voor de vergeving van alle zonde, die met de kruisiging in verband stond, maar alleen voor uitdelging van de zonde, dat men hier op Golgotha zijne handen sloeg aan den Heer der heerlijkheid, het bloed des Nieuwen Testaments vergoot, eene zonde, die, mits ze bedreven wordt in het volle bewustzijn van hetgeen men doet, geen vergeving mogelijk laat. Er was ook veel meer geschied. Het Joodsche gerecht had ook den onschuldige veroordeeld, en het had zeer goed geweten, wat het deed in dat opzicht. Pilatus had keer op keer betuigd, dat de Heere onschuldig was; hij had zelfs eindelijk zijne handen gewasschen om te betuigen, dat hij vrij wilde wezen van het bloed van dezen rechtvaardigen mensch. Dat alles wisten ze wel. Zelfs wisten de Romeinsche soldaten wel, dat ze gruwelijk onrecht bedreven, toen ze den Heiland zoo wreed bespotten en Zijn lijden verzwaarden. Daarover gaat het dus in deze bede niet. Neen, er was slechts één ding, dat ze niet verstonden, omdat het licht der nieuwe bedeeling over het kruis en de opstanding van Christus nog niet was opgegaan. En dat ééne was juist, dat ditzelfde bloed des kruises het bloed was, dat de zonde der wereld moest wegnemen. Dat wisten ze niet. Om de vergeving van die zonde bidt dus de Heiland. In de tweede plaats, is het van groot gewicht, dat we het verband tusschen dien pleitgrond en de bede goed vatten. Het is natuurlijk niet zoo, dat de zonde vergeven wordt op grond van het feit, dat wij niet weten, wat we doen. Dat de schulduitdelging mogelijk is komt eeniglijk en alleen hier vandaan, dat de Heiland voor de zonden Zijns volks heeft geleden en betaald. De bedoeling van deze bijvoeging: "want zij weten niet, wat zij doen," kan dan ook niet zijn: op grond van hunne onwetendheid worde hun deze zonde vergeven. Neen, maar die onwetendheid veranderde wel het karakter der zonde. Hadden ze ten volle verstaan, wat ze deden en dan het bloed des Heilands met voeten vertreden, dan ware er geen mogelijkheid van vergeving overgebleven. De bede: Vader, vergeef het hun! zou dan nimmer uit des Heilands mond hebben kunnen vloeien. Nu echter is het anders. Deze kruisigers van den Heiland zijn nog niet bestraald met het licht des Nieuwen Verbonds. Ze verstaan niet, wat hier op Golgotha plaats heeft, zoomin als de discipelen dit verstonden. Ze vertrappen dus niet bewust het bloed der verzoening, ook al vergieten ze het. Daarom blijft er op grond van datzelfde bloed, ook voor degenen die dat bloed vergieten, vergeving over voor de zonde. En zoo is dus de bedoeling des Heilands: Vader, vergeef het hun op grond van Mijn offerande, want de mogelijkheid der vergeving ook van deze zonde is overgebleven, daar ze niet weten, wat ze doen!

Blijft dus de vraag: voor wie bad hier de Heiland? En dan staat het ook voor ons vast, dat deze bede zekerlijk verhoord is geworden, en dat daarom allen, voor wie de Heiland hier bad ook metterdaad vergeving van zonden, ook van die zonde, hebben ontvangen. En wie vergeving ontvangt, die is gered, die wordt voor eeuwig zalig. Hij wordt maar niet ontheven van zulk een tijdelijke bezoeking als de verwoesting van Jeruzalem, maar ook van de eeuwige straf en hij ontvangt door Jezus het eeuwige leven. Daarom is ons antwoord dan ook: de Heiland bidt hier voor heel de wereld, Jood, Griek en Romein, want heel de wereld had deel in de kruisiging, maar dan met het oog op Zijn uitverkorenen in die wereld. Er is geen reden, om deze bede te beperken tot de Joden, of tot de Romeinen, of tot de krijgsknechten. Allen namen deel in den moord op Golgotha. Maar wel moet ge die bede zoo beperken, dat ze in die wereld niet ieder hoofd voor hoofd geldt, doch de uitverkorenen bedoelt. Zeker er waren ook uitverkorenen, die zooals Paulus bij den dood van Stefanus, in hunne onwetendheid een welbehagen hadden in Jezus' dood. Na den Pinksterdag verkondigt het zoo immers ook de apostel Petrus: En nu, broeders, ik weet, dat gij dit in uwe onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uwe oversten. Voor die uitverkorenen uit die wereld die Hem kruisigde, bidt dan ook de Heiland hier. Zij moesten gered. Voor hen bidt Hij, als ze nog vijanden zijn. En in betrekking tot hen is Zijn bede dan ook zekerlijk verhoord.

H. H.

Onderstaande broeders zijn aangesteld als agenten voor de Standard Bearer.

C. Lemmers, 318 John Ct.,
E. Brondyk, 719 Mable St., Kalamazoo, Mich.
W. Kooienga, Byron Center, Mich.
P. Van Der Gugten, 740 Parker St., Kalamazoo, Mich.

Namens de Manager, John Doezema

SYNOD'S SCRIPTURAL PROOF FOR THE THREE POINTS

The question with which we were engaged in our previous article is whether the group signified by the terms *evil and unrighteous* include the reprobate wicked. Let it be a settled matter in our minds that this question must be faced by him bent on giving reliable exegesis of the scriptures in question. Fact is that such terms as *evil, unjust* and *wicked* are terms with a varied signification. They do not always signify the same group. There are texts where the term wicked signifies the *elect* only. Rom. 4:5, But to him that worketh not, but believeth on Him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness; Rom. 5:6, For when we were without strength in due time, Christ died for the ungodly.

Whereas Christ died only for those whom the Father gave Him, and whereas they and none other are justified, it follows that in the above texts the term *ungodly* designates the elect wicked and them only.

In the following scriptures the term *ungodly* manifestly signifies the reprobate wicked. Ps. 1:5, Therefore the ungodly shall not stand in the judgment, nor sinners in the congregation of the righteous; Ps. 9:6, Upon the wicked he shall rain snares, fire and brimstone, and a horrible tempest: this shall be the portion of their cup; Ps. 28:3, Draw me not away with the wicked and with the workers of iniquity; Ps. 37:20, But the wicked shall perish, and the enemies of the Lord as the fat of lambs: they shall consume; into smoke they shall consume away; Ps. 104:35. Let the sinners be consumed out of the earth, and let the wicked be no more.

It is plain that in these selections the wicked are the reprobate. For the elect do stand in the judgment; upon them the Lord rains not snares, fire and brimstone. They perish not, neither are they consumed out of the earth.

Finally, there are texts in which the term ungodly must be made to apply to both the elect and the non-elect. Rom. 3:9, What then? are we better than they? In no wise, for we have before proved both Jews and Gentiles to be under sin; as it is written, There is not one righteous, no, not one. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no not one.

It appears, then, that such words as *ungodly* and *wicked* are significations (a) of the elect; (b) of the reprobate; (c) of both the reprobate and the elect. The matter to be investigated in each instance is to which of these groups the terms under consideration must be made to apply. For an answer, the exegete, bent on giving reliable exegesis, will consult the near and far surroundings of a text. That is to say, he will not construe these terms in such a way that the text in which they appear is made to yield a thought in conflict with the outstanding doctrines of Holy Writ. Let us take by way of illustration the scripture reading: "He (God) who justifies the ungodly." Placing in the room of the term *ungodly* the term *reprobate wicked* we shall have to read: "He who justifies the reprobate wicked." This rendering, however, must be set aside as it is not in agreement with the abundant testimony of Scripture to the effect that the elect wicked only are justified. In a word the exegete must deal fairly with Scripture.

It is plain that he, taking hold of any text in which the term in question appears, must keep before his eye that its signifiation is not fixed . In each instance must the exegete face the question anew to which group the term must be made to apply.

Bearing these things in mind, let us approach once more the words of Jesus we were considering Matt. 5:44, 45; Luke 6:35). In these selections, as was said, the Heavenly Father is presented as dealing kindly with and blessing unjust, unthankful and unrighteous persons with His rain and rising sun. Examining the near and far surroundings, of these texts we discover that God does not assume an attitude of favor toward the reprobate wicked. To the contrary, it is the plain teachings of Scripture that the reprobate wicked is one whom the Lord opposes, against whom He hath indignation for time and eternity, that is for ever and ever. "Was not Esau Jacob's brother? saith the Lord: yet I loved Jacob, And I hated Esau, and laid his mountains and his heritage waste for the dragons of the wilderness. Whereas Edom saith, We are impoverished, but we will return and build the desolate places; thus saith the Lord of Hosts, They shall build, but I will throw down; and they shall call them, The border of wickedness, and The people against whom the Lord hath indignation for ever (Mal. 1:2 a, 3, 4.). Keil is right in insisting that the meaning of these words must not be weakened down into loving more and loving less. God's love for Jacob and His hatred for Esau are two opposite dispositions. This is evident from the fact that God's dealings with the one brother stand apposed in every respect to His behavior toward the other. The Israelites, though having passed through a period of oppression and homelessness, were restored to their old home and prosperity returned. As to the Edomites, They shall build but the Lord will throw down; the desolation will continue for ever. Every attempt to restore its fortunes will end in dismal failure. Such treatment is an exhibition of divine hatred, not of a lesser love.

Further, the Lord hated Esau as an idea in the counsel of good pleasure. Says St. Paul: "For the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works but of him that calleth, it was said unto her, The elder shall serve the younger as it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated" (Rom. 11-13.)

Esau's inferior position was indicative of Divine hatred, which in turn must according to the apostle be identified with Esau's rejection. Rebecca was informed of this state of affairs before Esau's birth. Hence, his

rejection was a matter settled before he had done any evil, and the determining factor was not Esau's perversity but God's own good pleasure. Fact is, then, that the Lord had indignation against Edom from eternity.

The godless Esau of time—the concrete manifestation of an eternal decision; the product of the womb of Divine providence—is hated by the Lord. The Edom cast down; the repeated frustration of his every attempt toward restoration was, according to the prophet, a displayal of divine fury, descending upon his head in the shape of an endless chain of national disasters. That no mention is made of Edom's disappearance into the abyss of eternal death must be explained from the fact that in the old dispensation temporal prosperity was indicative of Jehovah's favor unto the just. Likewise was temporal disaster a token of God's hot displeasure.

A selection taken from one of Moses' addresses will prove this. "And it shall come to pass, if thou shalt hearken diligently unto the voice of the Lord thy God, to observe and to do all his commandments, which I command thee this day, that the Lord thy God will set thee on high above all nations of the earth: And all these blessings shall come upon thee and overtake thee, if thou shalt hearken unto the voice of the Lord thy God. Blessed shalt thou be in the city, and blessed shalt thou be in the field. Blessed shalt be the fruit of thy body, and the fruit of thy ground, and the fruit of thy cattle, the increase of thy kine, and the flocks of thy sheep. Blessed shalt be thy basket and thy store. Blessed shalt thou be when thou comest in, and blessed shalt thou be when thou goest out. The Lord will cause thy enemies that rise up against thee to be smitten before thy face: They shall come out against thee one way, and flee before thee seven ways. The Lord shall command the blessing upon thee in thy storehouses, and in all that thou settest thine hand unto; and he shall bless thee in the land which the Lord thy God giveth thee . . . . . And the Lord shall make thee plenteous in goods, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy ground, in the land which the Lord sware unto thy fathers to give thee. The Lord shall open unto thee his good treasures, the heaven to give the rain unto thy land in his season, and to bless all the work of thy hand: and thou shalt lend unto many nations and shalt not borrow. . . . . .

But it shall come to pass if thou wilt not hearken unto the voice of the Lord thy God, to observe and to do all his commandments and his statutes, which I command thee this day, that all these curses shall come upon thee, and overtake thee: Cursed shalt thou be in the city, and cursed shalt thou be in the field. Cursed shalt be thy basket and thy store. Cursed shalt be the fruit of thy body, and the fruit of thy land, and the increase of thy kine, and the flocks of thy sheep . . . . The Lord shall make the pestilence cleave unto thee from off the land whither thou goest to possess it. The Lord shall smite thee with consumption, and with a fever, and with an inflamation, and with extreme burning . . . . . And thy heaven that is over thy head shall be brass, and the earth that is under thee shall be iron. The Lord shall make the rain of thy land powder and dust: from heaven shall it come down upon thee, until thou be destroyed (Deut. 28:1-24).

Thus it appears that in the Old Dispensation, the favor of the Lord assumed concrete form; that obedience and material prosperity went hand in hand. Likewise apostacy and material want, disease and disaster. The fruit of the body and the fruit of the cattle and of the land constituted, *in that day*, Divine speech to the effect that the righteous dwell in the light of Jehovah's countenance. For it should be born in mind that only when Israel hearkened unto the voice of the Lord, did it prosper. Temporal blessings, then, were to the devout Jew the signs that the eye of God rested upon him with pleasure. Whereas he forsaking Jehovah came to grief, the Jew knew that the connecting link between the favor of Jehovah and his temporal well-being is obedience. Thus he was made to see that Divine love, obedience and prosperity go together.

It must not be supposed, however, that the fruit of the cattle and of the land were, to nations other than Israel, significations of Divine good will. The truth of the matter is that Israel—and Israel only—together with the good land of Canaan yielding miraculously when the nation hearkened unto the voice of Jehovah, was a type of the heavenly Canaan, of its citizens and their spiritual well-being. God had incorporated his instructions in things earthly. The things tangible — the things that can be seen and handled — were made to serve as the carriers of God's eternal thoughts. So it was with the fruit of the land and of the cattle. Significations they were of a higher good — the blessings of the Kingdom of Heaven — blessings to which the redeemed fall heir.

Edom, too, was a type of that race—the reprobate wicked—against whom the Lord hath indignation for ever. His never ending national disaster was a picture, so to say, of the woe of the inhabitants of hell. As Israel's prosperity was a type of a higher and spiritual good, so Edom's woe was indicative of a greater evil overtaking those in whom the Lord hath no pleasure. With the advent of Christ, the dispensation of shadows ended. That a man is rich is no sign today that he pleases God. Poverty and adversity are no invariable tokens of Divine indignation. Fact is that today the wicked often prosper, while poverty is often the portion of the righteous. The present and the past state of affairs has its causes, chief of which is that the purpose of the calling of Israel was the creation of a type or picture. Canaan and Israel laden down with temporal good and shielded from the fury of a hateful world by their theocratic King—the Lord God—were but so many features of a grand picture of a higher reality—the new heaven and the new earth with its glorified inhabitants. Now Christ and His Kingdom constitute the living reality

depicted. With His coming, therefore, the picture was destroyed. The Israelitish nation was completely dispersed and scattered over the face of the earth, and the good land of Canaan reduced to a wilderness. The saint with much fruit of the cattle and of the land, being one of the features of the picture, had to go.

Today the citizens of the Heavenly Kingdom do not constitute the rich of this world. The earth and its fulness is the treasured possession of the Canaanites—the wicked. The true citizens of the Kingdom hunger and thirst for righteousness, and look for the city that hath foundations.

The point is then that the obedient Israelite who prospered, knew thereby that he dwelt in the light of Jehovah's countenance. Poverty, disease and adversity were unto the wicked significations of Divine indignation. So it was with Edom. His desolate places were concrete and tangible manifestations not of a Divine love less ardent, but of Divine hatred.

Finally, God's hatred for Esau was not an emotion repressed, confined, so to say, within the chambers of God's heart. The very contrary is true. The divine indignation was made to leave God's heart to envelope and permeate Edom's entire existance. It was operative in his life, ever at work impoverishing and throwing down his rebuilt desolate places.

Who, acquainted with and understanding the notices of Scripture respecting Esau, would care to maintain that he, notwithstanding his reprobation, was the blessed of the Lord; the object of a lesser love and actually blessed? No one, I should think.

Edom, as was before said, was a type, a picture of another reality—the kingdom of darkness with its chief—the devil. It is expressly stated that Edom's desolate places shall be called the borders of wickedness. Now a picture made to give one a notion of a certain reality must reproduce that reality. There must be correspondence between the picture and the thing depicted. So it must be with Edom and the reprobate race of which he was the type.

It should be born in mind, however, that Edom, aside from being a type, was a reprobate. It means that the state and experiences of Edom are at once the state and experiences of every rejected one. Th Lord hates him as well as Edom. Against the reprobate the Lord hath indignation for ever. God's hatred for him is not a less ardent love, or a suppressed emotion destined to be exhibited only in the day of Judgment and in the thereafter, but a terrible power ever operative in the reprobate's life; permeating and enveloping his entire existance; ever at work throwing him down.

As a reprobate, however, Edom was a type of the kingdom of darkness. Not the Divine hatred as such but its peculiar manifestation and operation in the Life of Edom constitutes him a type. The typical elements were the impoverished Edom; his land made desolate; his country constituting, as it did, the borders of wickedness; the woe attending the desolation wrought by the hatred of God operative in his life. What are the corresponding realities? Corresponding to Edom's desolate and wicked borders is that strange and terrible region known as darkness where men weep only and gnash their teeth in sheer hatred and frenzy. Answering to the Edom impoverished is the reprobate deprived of every conceivable blessing. Edom's woes are the woes of the wicked pitching themselves against God.

Attending to the notices of Scripture respecting Edom, two things stand out clearly: (a) The reprobate wicked, instead of being blessed, labor under the divine curse; (b) Today material prosperity is no guarantee that the prospering one dwells in the light of God's countenance.

We are now ready, once more, to face the question whether the group denoted by the terms unjust and unthankful include the reprobate wicked. Whereas it is plain that Christ spake of a rain and a rising sun that bless him to whom this rain is sent and upon whom this sun is made to rise; and whereas the reprobate wicked bear in their person the curse of God, it follows that the term unthankful does not signify both the *reprobate* and the *elect* but the *elect* only. This settles the matter. The exponents of the theory of common grace must not marshal these words of Jesus to the defence of their theory.

We may now direct our attention toward some of the objections urged against the above exegesis.

(a) We are told that rain is sent to the reprobate wicked as well as to the elect; that the sun is made to rise upon the former as well as upon the latter. Hence, it is argued, the one is being blessed as well as the other.

(Reply) That every rain is no blessing and cannot very well be regarded as a gift of love, the exponent of the theory of common grace shall have to admit even on his own position. A rain that inundates fields rendering them unfertile,—would the opponent say of this rain that it is a gift of love and a boon to the reprobate wicked? Indeed not. Well, then, also our opponents must face the qeustion: What are the elements constituting a blessed rain? All are agreed that this rain must be a gift of God' love. What further enters in? According to the opponent this rain must, in addition to being a gift of love, be timely and sufficient so that the land upon which it falls yields a harvest. Such a rain, according to the opponent, deserves to be called a blessing. We remark, however, that though a rain blesses the land of a reprobate and yields him a harvest, it (the rain) does not bless him (the reprobate), in that he fails to respond with praise and in that this rain, instead of bearing him interest in heaven, stimulates his pride and rebellion. What is more, even the devastating rain turns out to be a real blessing unto those who love God. It is plain that the character of a rain does not enter in when an answer is being sought to the question, What renders a rain blessed? The truth of the matter is, then,

that a rain deserving to be called blessed must, in addition to being expressive of God's favor, actually bless the recipient.

Does rain actually bless the reprobate wicked one? Indeed not. Why not? In answering this question we set out by reaffirming that the reprobate wicked do prosper. In the words of the psalmist, there are no bands in their death. Their strength is firm. They are not in trouble like other men; neither are they plagued with other men. The wicked do receive rain and their fields yield bountifully. The storehouses of the rich fool in the parable were unable to accommodate the harvest. The fool was compelled to enlarge his barns. The wicked then do prosper. We see it before our eyes. They dwell in mansions, are attended by many servants and adorned in costly raiment.

Is the good rain and the resultant harvest actually a blessing unto him, the reprobate wicked one? Let us see. How do the wicked respond when God sends them a good rain? Isaiah has the answer. Says he: "Hear, O heavens and give ear, O earth: For the Lord hath spoken, *I have nourished and brought up children and they have rebelled against Me.* The ox knoweth his owner, and the ass his master's crib: but Israel does not know, My people doth not consider. A seed of evil doers, children that are corrupters: they have forsaken the Lord, they have provoked the Holy One of Israel unto anger, they are gone away backward." Isaiah 1:1-4. Fact is then that when God nourishes the wicked, they (the wicked) respond with rebellion. That is to say, there is a causal relation between the good rain sent and the wicked's rebellion. Says the psalmist (Ps. 73): "There are no bands in their death; but their strength is firm. They are not in trouble as other men; neither are they plagued like other men. *Therefore,* pride compasseth them as a chain; violence covereth them as a garment. Their eyes stand out with fatness: they have more than heart could wish. They are corrupt, and speak wickedly concerning oppression: they speak loftily. They set their mouth against the heavens; and their tongue walketh through the earth."

In the above selection the absence of bands in death, the firm strength of the wicked, the absence of trouble and plague, the fatness and abundance are linked up with the manner in which the wicked behave toward God and man. The good with which God fills his life occasions his evil deportment.

Let us now take a step ahead and honestly answer the question: What attitude does God assume toward the wicked and proud of heart. Does he wink at their conduct or does he inflict punishment? We must go to Scripture for an answer. God (Ps. 121) neither slumbers nor sleeps. He is keenly aware of all that is happening. Nothing escapes his eye. Hence, the Lord observes the conduct of the wicked. The Lord looked down from heaven upon the children of men to see if there were any that did understand and seek God (Ps. 14). What now does the Lord see? That they are all gone aside, are altogether become filthy; that there is none that doeth good, no, not one (Ps. 73).

Scripture further asserts that God judgeth, and that righteously, the wicked (Ps. 135), Verily, He is God that judgeth the earth; (Ps. 9). "O, thou enemy, destructions are come to a perpetual end: and thou hast destroyed cities; their memorial is perished with them. But the Lord shall endure forever: He hath prepared His throne for judgment. And He shall judge the world in *righteousness,* He shall minister judgment to the people in righteousness."

Holy Writ informs us that the Lord having judged the wicked inflicts punishment upon them in this life. Says the apostle: "For the wrath of God is *revealed* from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness; because that which may be known of God is manifest in them. For the invisible things of him from the creation of the world are clearly seen, being understood by the things that are made, even his eternal power and Godhead" (Rom. 1: 18-20).

Again it appears that according to the Scriptures, God is judging, pronouncing guilty and inflicting punishment upon the wicked, *now,* in this life; that his wrath is indeed an ever present power, operative in the person and life of the reprobate wicked one.

Let us now attend to the notices of Scripture respecting the constitution of this punishment inflicted. And changed the glory of the uncorruptible God . . . . Wherefore God gave them up to uncleanness through the lusts of their own hearts, Rom. 1:22, 23; Who changed the truth of God into a lie . . . . For this cause God gave them up unto vile affections, Rom. 1:25, 26; And even as they did not like to retain God in their knowledge, God gave them up to a reprobate mind, to do things which are not convenient: Being filled with all unrighteousness, fornication, wickedness . . . .; The face of the Lord is against them that do evil to cut off the remembrance of them from the face of the earth, Ps. 34:17; Jehovah is far from the wicked . . . . Prov. 15:29; But the wicked are like the troubled sea which cannot rest, whose waters cast up mire and dirt. There is no peace, sayeth my God, to the wicked, Isaiah 57:20, 21.

The wicked, then, are punished in this life. God does not know them and is far from them. They have many sorrows, have no peace and are like a troubled sea. They are foolish, vain in their affections. They are beastly. These woes and states it is which constitute, according to Scripture, the punishment of the wicked—a punishment incessantly being measured out to them from the cradle to the grave and ever thereafter. With this the instruction of our catechism is in full agreement. Q. 10, Will God suffer such disobedience and rebellion to go unpunished? A., By no means; but He is terribly displeased with our original as well as with our actual sins; and will punish them in his just judgment *temporally* and

eternally, as he hath declared, "Cursed is every one that continueth not in all things, which are written in the book of the law to do them."

Whereas, then, the relation which the sent rain and the rising sun, in short the prosperity of the wicked sustains to his pride and rebellion is that of cause and effect, and whereas the proud wicked one is made to bear, even in this life, the punishment—the Divine wrath—in his person, it follows that the sent rain and the rising sun are no actual blessings but actual curses indeed. The exponents of the theory of common grace must and do admit it. Says Rev. H. Kuiper (brochure p. 13) "It is true that they (the wicked) turn the blessings of God into curse for themselves, because they despise these riches of His goodness."

We said, and all shall have to agree, that a rain, and a rising sun, deserving to be called blessed, must, in addition to being a gift of God's love, actually bless the recipient. That is to say, it must be an actual blessing. Whereas it is plain from the various notices of Scripture that the rain sent to the reprobate is an actual curse, and whereas the rain of which Jesus spake in the sermon on the mount is clearly meant as a blessed rain, it follows that the unthankful and evil to whom this blessed rain is sent cannot include the reprobate. Such will be the conclusion of him taking the trouble to examine the near and far surroundings of the words of Jesus in question.

We wish to remark in passing that whereas the prosperity of the wicked is, even according to the admission of the exponents of common grace, an actual curse, it is but fair and honest that our opponents speak not of God's blessings but of His *intended* blessings unto the reprobate. Rev. H. Kuiper (brochure p. 13) seemed to sense this. Says he, "It is true that they (the reprobate) turn the blessings of God into a curse for themselves . . . . . But Scripture does not teach that these blessings are *meant* for evil, and that they flow from God's wrath."

The question arises whether we may speak of God's *intended blessings*. Certainly not. The doctrine that God's rain and sunshine, though actual curses, are nevertheless meant as a blessing necessarily implies that the Lord God is not having His way; that things turn out differently than He had planned; that the Lord reigneth *not*; that it is not He who maketh history. This doctrine of the *well-meant blessing*, so-called, excludes God from the moral world; lifts Him out of history and sets Him in a corner. The doctrine deprives the believer of all comfort. For if God is not having His way what does it avail me that I with body and soul, both in life and death, am not my own, but belong unto my faithful Saviour Jesus Christ; who with His precious blood hath satisfied for all my sins. He cannot deliver me from all the power of the devil and so preserve me that without the will of my heavenly Father, not a hair can fall from my head; yea, that all things must be subservient to my salvation, for He is not having His way. It is plain that the theory of common grace is sheer Deism, yea, in its deepest sense Atheism.

Finally, the so-called doctrine of the *well-meant blessing* is in violent conflict with Scripture. Holy Writ teaches that the *well-meant blessings* are *meant* for evil. "Until I went in the sanctuary of God," says the psalmist, "then understood I their end. Surely thou didst set them in slippery places: thou castest them down into destruction" (Ps. 73). "When the wicked spring as the grass, and when all the workers of iniquity do flourish; it is that they shall be destroyed forever" (Ps. 92:8).

This is in perfect agreement with the scriptural notices respecting Esau. The sent rain, as an actual curse, is a signification of divine wrath.

Let us now direct our attention to one or two more objections raised against our explanation and application of Christ's words.

(Objection) The enemies to be loved are wicked and hence unjust and unthankful persons. Whereas the enemies which Christ's followers shall love are the unjust and the unthankful, it follows that if the unthankful are the elect only, the words of Jesus cannot be practiced by the believer as he knows not who the elect are.

(Answer) The believer is not asked to love the *elect unthankful*, but *his enemies*. Them he knows for they are his persecutors. His persecutor may be a reprobate. If so, the believer, not being aware of his reprobation, loves him. Such is God's will. If not, He would have revealed His children who the reprobate wicked are.

(Objection) If God loves and favors elect unjust persons only, the believer cannot take his Father in heaven as an example as the elect are unbeknown to him (the believer).

(Answer) The believer takes God as his example not by loving the elect wicked only but by loving his enemies. Doing so, he is a child of the most High who also loves His enemies the elect wicked.

Thus we have explained the words of Christ in the light of their near and far surroundings. Having done so, it appears that these words are no proof for the theory of common grace. G. M. O.

'T CHRISTENPAD

Wat waant ge, o mensch, met lust bij lust te zwelgen?
Wat is 't genot met zijn aanloklijkheden?
Wat doet vermaak, dan steeds zich zelf verdelgen?
't Verwoest zich, ja, en dien het streelt meteen.
Het leed alleen, het leed heeft kracht van heeling;
God schenkt het hem, Wien Zijn gena bewaakt.
Bedroefden, juicht in deze uw lotsbedeeling!
Neen, voor geen zoet heur bitterheid verzaakt!
Schroomt op uw weg geen pijnlijk voetdoorpriemen,
Geen wilden tak, die kleed of voorhoofd scheurt,
Maar 't oog gevest op Jezus' geeselstriemen,
Dank Hem alleen, wiens gunst ze u waardig keurt!
Is 't nacht voor ons, eens zal de morgen rijzen;
Geen aanstoot meer belemmert dan ons pad,
En heel uw ziel zal Gode dank bewijzen
Voor elke wond en bloed- en tranenspat.

—W. Bilderdijk

HOE MEN AAN HET GELD KOMT

Het is onlangs gebeurd, dat het Heilsleger (the Salvation Army) te Kansas City, Missouri, geld noodig had voor het voortzetten van zijn godsdienstig en maatschappelijk werk in ons allen-gelijk volksleven, onder de gestruikelden, gevallenen, onderliggenden en verworpenen in onze "maatschappelijke samenleving."

Een som van $125,000 had men noodig.

Doch het geld kwam niet naar wensch en in den begeerden tijd in.

Toen plaatste het bestuur van het Leger in de nieuwsbladen van Kansas City (gelijk wij lazen) het groote en welgelijkende portret van de mooie, jonge, vrouw, die als Kapiteine aan het hoofd van de sectie stond der "Army" in de stad, van de 22-jarige Eleanor Andrus; en ziedaar, de buitengewone schoonheid van deze "evangeliste" had zoo'n hartroerenden invloed op het publiek, zoo'n liefdewekkende oprakeling in het gemoed van de burgerij gehad, dat in enkele dagen tijds het verlangde geld binnen was.

Zoo werd op de bedorven smaak van het publiek, op de erotische neigingen van de massa gewerkt om het begeerde geld, voor het brengen van de "blijde boodschap" in de heggen en stegen, en voor de opheffing van de maatschappelijk verongelukten en gezonkenen, bijeen te krijgen!

Natuurlijk, zóó doen wij het nog niet.

Zóó mag het ook niet onder Gereformeerde belijders van des Heeren Naam.

Veel verwonderen moet ons echter zoo'n handelwijze, als door het Heilsleger gebezigd om in haar behoeften te voorzien, niet.

Op de lage tochten en de zinnelijke begeerten van den alles behalve veredelden mensch wordt tegenwoordig algemeen gespeculeerd in onze, door Mercurius en Mars en Mammon, overheerschte wereld.

En onze tijd kenmerkt zich door valsche erotiek, laag sensualisme, en sexueele uitspattingen.

Zelfs dusgenaamde kunstcritici in zoogenaamd "neutrale" bladen wordt het in dit opzicht te bar. Zoodat wij onlangs in een kunsttijdschrift lazen van een schilderijen tentoonstelling van moderne kunst, van de jongeren zoogezegd, dat de uitstalling van het mooie en stijve en nare en koude en warme en dwaze en onbenullige en wellustige *naakt* eenvoudig al te gek was geweest en "opmerkelijk"!

Niet waar, wij weten het wel, als we willen opmerken en ons herinneren, dat wat een 20-tal jaren geleden nog als "shocking" zou worden gebrandmerkt en aanleiding zou geven tot een aanklacht bij de justitie, thans een doodgewoon gezicht en een dagelijksch aanschouwen is geworden in krant en op "bill board".

En zelfs in het kerkelijk leven immers van onderscheidene "vooruitstrevende" godsdienstige genootschappen in ons land doet klassieke dans, schoonheidsspel, lieftallig meisjesfiguur, half-naakt tableau, plastische religie-uitbeelding, als jong en oud aantrekkend en goddelijke-schoonheid-uitdrukkend werk herhaaldelijk dienst in de godsvereering, die slechts den mensch bedoelt.

Zoo houdt men deftige dames en heeren, en 't jonge, anders overal heen zwervend, volkje bij elkaar. En de moeder-en-dochter, met de vader-en-zoon banketten doen het overige tot "saamsnoeren" van de onderlinge liefdebanden!

Movies en bazaars, pageants en picnics doen met sportwedstrijden en Zondagsschool-balspelen ook het "koninkrijk Gods" verder "geweld" aan.

Kamers van Koophandel en bankvereenigingen steunen mee de goede zaak van het onderhouden der tegenwoordige "society" door haar recommendatie en door geldleeningen, opdat de kerk, die eigenlijk al haar beslag op het volksleven heeft verloren en als cement van de natie verkruimeld is, kan voortbestaan als een pilaar en schild van de brandkast tegenover het roode gevaar.

Geld moet er zijn, hoe dan ook en van waar dan ook!

En de Gemeenten of Kerken zijn niet talrijk, die voor nieuwe tempels en kathedralen, voor grootere pastorieen, voor eerste-klas orgels, het geld afwijzen, dat door woeker of roof is verkregen, of door andere vlekken is besmet.

Het Heilsleger, dat er zijn eigen evangelie opnahoudt, dat God en de menschheid tegelijk wil dienen, en de "gemeenschap" wil helpen bevrijden van schadelijke elementen en booze zweren, weigert dan ook vanzelf niet het geld van Jood of Heiden, van Paap noch Geus, van Turk noch Hottentot.

Zóó moet het echter onder ons niet zijn, niet waar?

Bij ons moeten alle dingen eerlijk en met orde geschieden!

Ons goede werk, ook met Kerkhulp, moet den toets van wat onder ons *goede werken* heet, naar oorsprong en doel, naar aandrift en uiting, zooals Gods Woord ons dat aangeeft, kunnen doorstaan.

Anders zijn wij geoordeeld; hebben wij ons loon weg!

Al wat naar "politiek" in dit opzicht riekt, naar slimmigheid neigt, op wereldsch aasgierwerk gelijkt, naar fiscale taxatie heendrijft, moet met kracht geweerd.

De Gemeente des Heeren leeft door Gods genade, wordt gebouwd door de liefde die van Boven is, en die geestelijk zich openbaart ook in het onvermijdelijk geldelijk onderhoud van Christus kerk hier op aarde.

Wij vernamen wel helaas eens van kerkbouwondernemingen en kerkelijke handelingen waarbij, onder voorgeven van Gods Zaak te behartigen en te dienen, zelfs in wereldsche kringen gemeene en leelijk geachte dingen werden in toepassing gebracht; gladdigheidjes en overlegginkjes, die bij beursspeculanten thuis behooren, maar waarover ieder christen zich moest schamen ze ook maar aan te duiden. Het slagen van welke listige pogingen dan ook is gebleken te zijn een onder houden van de waarheid, een bedrijven van onrecht en kwaad, een toesnoeren van het geweten, een verkrachten van christelijke plichtsbetrachting, voor meer dan één broeder en zuster die

eerst wèl zag en hoorde het verkeerde en duivelsche, maar die later doof werd en blind, zoo niet erger.

Onze sympathie hebben dergelijke "business" methoden allerminst, noch de vele kerkelijke en godsdienstige pretjes van allerlei aard, muziekuitvoeringen, schoonheidswedstrijden, tooneelvoorstellingen, historische spelen en bijbelsche vaudevilles, en sneeuwbaltochten, die geld moeten aanbrengen voor het onderhouden van den Dienst des Woords en voor het adresseeren van het Evangelie aan die ongelukkige "heidenen en mohammedanen."

Als de Waarheid in Christus ons heeft vrij gemaakt; als de Zaak des Heeren ons lief is geworden door Gods genade en zoo de *onze*; als wij het recht beminnen in de poort en in onze tent om Gods wil, die Zion door recht verlost; als wij ons pad (niet alleen van den jongeling) door ijdelheen en aardsche beslommering en leugenleer omsingeld, rein bewaren; dan zullen wij ons ook in het stuk van het geven voor den bloei van het Godsrijk, dat GODS rijk is en waarin wij als Zijne onderdanen gaarne en gewillig ons leven immers opofferen, met waken en bidden verledigen, en ons zoeken te bewaren voor de besmettingen der wereld, die niet het minst aan het GELD zijn verbonden.

G. V. B.

UIT DA COSTA'S VIJF EN TWINTIG JAREN

Luther en de Hervorming

Een boetling, arm en klein, een monnik zonder glans van vaadren, als onrein verworpen bij zichzelf, — maar hijgend naar vergeving, naar waarheid, naar de kracht van Boven, naar herleving, naar zielsbevrijding uit der zonde nacht en hel! 't Is Luther!

Worstelend in de engte van zijn cel, of zwervend door de stad der Cesars, vraagt hij beide, wat geen van beide heeft te geven!.... En God zeide: "Daar zij licht!" en het licht verrees hem uit dat Woord, op Erfurts kloosterstaf heroverd!

Ja, hij hoort als uit Gods eigen mond den Evangeliezegen: "Geloof! De zaligheid wordt door geen doen verkregen van menschen. Ze is Gods werk. Gerechtigheid en heil, voor schat noch wijsheid, voor geen boete of aflaat veil, is gave van zijn liefde aan zondaars. 't Eeuwig leven (geloof in Christus en zijn zoenbloed) is gegeven."

Dat woord werd leven in zijn ziel, wordt in zijn mond een overwinnend zwaard....

Hervorming! 't was uw stond!

De monnik, in de kracht van 't Heil, hem aangebroken, heeft op den dag te Worms 't getuignis uitgesproken! Daar staat hij! ja God hielp. Daar knielt hij, keer op keer! Onweders drijven af, en regens plassen neer; gevaarten storten in, die de eeuwen reeds trotseerden, en waarheden staan op, die als in 't graf verteerden. In 't huis des Heeren is de kandelaar herplaatst, en schittert van een licht, dat Rome zelf weerkaatst.

DE CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERK IN NEDERLAND EN DE GEMEENE GRATIE

(Vervolg)

Stelling III noemt de hoofdelementen van het leerstuk der Gemeene Gratie, zooals dat door Ds. Van der Molen wordt aangenomen en verstaan; dus, dat dan, naar zijn vroeger zeggen, de *Schriftuurlijke* leer der Gemeene Gratie moet zijn.

En als zulke "elementen" worden dan aangegeven:

a: dat verworpenen op betrekkelijke wijze van Gods goedheid genieten; want allerlei gaven worden hun toebedeeld;

b: daardoor (die Gemeene Gratie zal bedoeld zijn. G. V. B.) kunnen niet-geloovigen natuurlijke goede werken doen;

c: daardoor wordt allerlei bestel van zegeningen, noodig voor ordelijk-, persoonlijk-, familie-, maatschappelijk-, staatkundig- en wereldleven beschikt, en is daardoor alleen ontwikkeling mogelijk;

d: zij stuit de zonde in hare natuurlijke doorwerking.

Deze elementen steunen op Bijbelschen basis zegt Ds. Van der Molen.

Want dat toonen, voor wat onder "a" werd genoemd aan: Mattheus 5:45; Lukas 6:35; Handelingen 14:16 en 17; I Kon. 21:28 en 29; Genesis 4:20 en 22; Genesis 9:2; Handelingen 7:22.

Voor wat "b" betreft gelden: Spreuken 8:15; I Samuel 10:9; Exodus 2:5; 2 Kon. 10:30 tot 32.

En voor wat "c" aangaat: Mattheus 7:11; Spreuken 18:22 tot 24; en Romeinen 13:4.

Terwijl voor hetgeen onder "d" werd genoemd dienen: Genesis 20:6; Genesis 31:24; Psalm 33:10 en 11; Psalm 105:14 en 15.

De teksten uit Gods Woord genomen als bewijsplaatsen voor het deel "a" van Stelling III genoemd door Ds. v. d. M., werden in LANGS ZUIVERE BANEN (zie de blz. 18, 19 en 36 o.a.) besproken, behalve de plaatsen Genesis 4:20 tot 22 en Handelingen 7:22.

De in "Langs Zuivere Banen" behandelde teksten kunnen wij natuurlijk hier onbesproken laten. Ds. Van der Molen heeft zonder twijfel het aangehaalde werkje van de hand der aangevallen predikanten Hoeksema en Danhof gelezen. Hoe zou hij anders deze beide predikanten hebben kunnen noemen en hun inzicht in de leer der waarheid hebben kunnen afkeuren?

In Genesis 4:20 tot 22 wordt door Gods Woord melding gemaakt, dat Ada, een der vrouwen van Lamech, den bigamist en trotschen geweldenaar van de oude wereld, Jabal baarde en Jubal; en dat Lamech's andere "wederhelft" hem Tubal-Kain baarde.

Deze drie vruchten van wetsovertreding en goddeloozen overmoed van de "kinderen der menschen," levende in vijandschap tegen God en in boozen zondelust, deze verworpenen, verkrijgen, volgens Ds. Van der Molen in

zijn aanhangen (zijns ondanks) van Dr. Kuyper's Gemeene Gratie-leer, goede natuurlijke gaven van God, doordat zij voormannen van wereldsche kultuur op velerlei terrein zijn geweest. Ds. Van der Molen gelooft, dat dit een en ander Gemeene Gratie is geweest, genade, verbeurde liefde, gunst van God, aan verworpenen, die zich moedwillig *tegen* den Heere stellen.

De Heilige Schrift spreekt daarvan geen woord; kent zulk een absurditeit natuurlijk niet.

Handelingen 7:22, een aanhaling uit de rede van Stefanus, den grooten diaken, voor den Joodschen Grooten Raad, maakt gewag van de hooge educatie die Mozes heeft genoten tijdens zijne jeugd en jongelingsjaren in Egypte, aan het hof der Farao's, en van zijn kennis en kunde.

Volgens den referent was ook dat een door God schenken van Algemeene Genade of onverdiende, rijke, ontfermende liefde en mededoogen van God (Genade is nu eenmaal niet anders dan verbeurde liefde, onverdiende gunst des Eeuwigen. G. V. B.) aan verworpenen; waaronder dan de geachte spreker waarschijnlijk wel de Egyptenaren zal hebben begrepen naar wij hopen, en *niet* Mozes, den knecht Gods en een verlosser Israels. Het eenigste wat deze Schriftplaats mededeelt is, dat de Egyptenaren wijsheid bezaten en daarvoor bekend stonden onder de volken der oudheid; gelijk de Heere God, naar Zijne wonderlijke Voorzienigheid, zooals onze schoone Belijdenisschriften leeren op grond van het Woord des Heeren, het gansch heelal onderhoudt, alle menschen behoudt, het eene volk dit en het andere volk wat anders schenkend, naar Zijne Wijsheid en Zijn zorg over Zijn eigen door Hem uitverkoren Volk, en opdat de andere volken, die de Heere in hun eigen wegen liet wandelen, niet te verontschuldigen zouden zijn.

Maar die volken, ook de Egyptenaren niet, hebben hun Schepper en Formeerder niet geëerd en daarin geprezen en gezocht, gelijk het Goddelijk Getuigenis zegt. Integendeel, zij hebben God veracht en zichzelven verdorven met Gods goede gaven!

En Ds. Van der Molen zegt, dat hun daardoor *genade* is bewezen, genade die aan alle menschen, ook aan verworpenen, wordt geschonken door God!

Gods Woord spreekt van zoo iets vreeselijks en leugenachtigs niet.

Wat "b" betreft: Spreuken 8:15 werd eveneens in "Langs Zuivere Banen" besproken (op blz. 54) gelijk ook II Kon. 10:30 tot 32. Wij behoeven die plaatsen dus hier niet opnieuw aan de orde te stellen. Ds. Van der Molen is met de exegese daarvan, door "onze zijde" gegeven, vanzelf niet onbekend.

I Samuel 10:9 vertelt ons, dat Saul, de zoon van Kis, na zijne zalving door Samuel tot Koning over Israel, *een ander hart* van God verkreeg.

De geachte referent noemt deze zaak, dat Saul, dien God had verworpen wijl *hij God* verworpen had en niet beliefd had te gehoorzamen, een "ander hart" verkreeg om koning te kunnen zijn, om het volk Israels te kunnen regeeren, waar hij tevoren niet dan veehoeder en een landbouwerszoon was geweest, — een genadedaad Gods is geweest, een bewijs van ontfermende liefde dus van Jehova, van den Heilige Israels aan een goddeloos verbondskind geschonken; welke snoode schender van Gods Wet, daarvan gebruik maakte om "den man naar Gods hart" naar het leven te staan.

Vreemde genade, voorwaar!

En Exodus 2:5 spreekt van de "barmhartigheid" waardoor de dochter van Farao werd bewogen, toen zij den schreienden Mozes in zijn biezen kistje zag liggen in het water van den Nijl.

Het licht-bewogen vrouwengemoed van de Egyptische prinses ging naar het zeer schoone knaapje uit, dat anders zeer zeker, naar menschelijke waarschijnlijkheid bezien, een prooi van de krokodillen zou zijn geworden; maar over welk Hebreeuwsch jongsken de God van Jacob en van Jozef waakte, omdat Hij hem tot wat groots voor Zijn volk had bestemd, om Zijn Naam uit te dragen voor Farao en diens vorsten.

Hoe hier van algemeene *genade*, van een liefdewerking Gods tot Farao's dochter kan worden gesproken, vatten wij niet. De Heilige Schrift zegt er niets van.

Aangaande de voor "c" aangemerkte Schriftplaatsen verwijzen wij andermaal, wat Mattheus 7:11 betreft naar "Langs Zuivere Banen" (blz. 54); evenals voor Spreuken 18:22 en 24 (blz. 20) en voor Romeinen 13:3 en 4 (blz. 55).

Wij moeten voor een en ander wel aannemen, dat Ds. Van der Molen geen tijd heeft gehad om de geschriften van de Dss. H. en D. behoorlijk door te zien; of dat hij over het hoofd heeft gezien met het bestudeeren van zijn stof en het maken van zijn stellingen (ook tegen deze bestrijders van de Gemeene Gratie-leer gericht), wat ook zij betrekkelijk de door meer dan één theoloog aangehaalde Schriftuurplaatsen hebben in het midden gebracht op grond van Gods Woord.

Opzichtens de voor "d" (Het stuiten der zonde in hare natuurlijke doorwerking) aangewezen Bijbelteksten kunnen wij gedeeltelijk weder heenwijzen naar "Langs Zuivere Banen. (Zie b.v. blz. 75) en voor het overige, wat Genesis 20:6 en Genesis 31:24 raakt (incl. Psalm 33:10 en 11 en Psalm 105:14 en 15) eenvoudig aangeven, dat wij als goed Gereformeerde Bijbelsche belijders van harte instemmen met was de Heidelbergsche Catechismus en de Nederlandsche Confessie ons leeren en voor ons bekennen de ware leer der zaligheid te zijn aangaande het stuk der Goddelijke Voorzienigheid. (Zie Zondag X van de Heidelb. Catechismus, en Artikel XII van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis.)

Wij komen nu aan Stelling IV (ons punt 8), waarin door Ds. Van der Molen wordt gezegd, dat de Gemeene Gratie (de Schriftuurlijke Gemeene Gratie dan vanzelf, waarin Ds. v. d. M. gelooft, maar die wij tot nu toe nog niet nader door ZEw. hebben zien aangeduid of verklaard) geen zelfstandig doel heeft, maar altoos blijft

aangelegd op de "Gratia Specialis," en dienen moet om Sions bloei te bevorderen.

Als Schriftbewijzen voor deze thesis worden door den referent aangevoerd plaatsen als Genesis 31:24; II Samuel 5:11; I Koningen 5; en Handelingen 17:28.

Genesis 31:24 werd hierboven reeds onder de oogen gezien. Deze plaats handelt over het door God verbieden aan Laban, in een droom des nachts, om Jacob, die heimelijk van hem gevlucht was, leed te berokkenen.

Natuurlijk de God van Abraham, Isaac, en Jacob waakte hier over Zijn volk in Jacob begrepen; in Jacob, dien Hij liefhad en verkoren.

II Samuel 5:11 gewaagt van de hulp, die Hiram, de koning van Tyrus, aan koning David zond, om David een huis te bouwen; gelijk diezelfde Heidensche koning ook Salomo later behulpzaam was met het bouwen van den Tempel des Heeren.

En Handelingen 17:28 leert ons dat God de Schepper en Onderhouder is van het menschelijk geslacht, gelijk ook de kennis van dat almachtige feit niet geheel bij de volkeren buiten Israel was uitgedoofd.

Onze Gereformeerde vaderen maakten ook wel melding van deze Schriftwaarheden, maar begingen toch niet de dwaasheid om deze naflikkerende vonkskens van het door den gevallen mensch verloren Beeld Gods, Gemeene Gratie te noemen, gunst van God, liefde des Eeuwigen en Heerlijken, kwistig rondgestrooid aan Hem vijandige, niet in Zijn verlossingsplan begrepen, zondaren, aan Hem vloekende en Hem verachtende stervelingen, kinderen des doods en der duisternis.

Noch hebben zij Hirams hulp aan David en Salomo een proeve, een bewijs, geacht te zijn, dat Gods genade, altoos vrij toch, zich zou hebben gesplitst in een "algemeene" aan alle menschen geschonken waardoor zij nog heel aardig een poos op aarde zouden toeven en van Zijne Liefde genieten, maar toch ten slotte ter eeuwige verdoemenis zouden weggevoerd worden daar immers Zijn toorn, naar de Schriften op hen blijvende was, en zij tot den dag der slachting intusschen werden vet gemaakt en bewaard.

Wat een gruwelijk spel van "genade" toch.

Gode zij dank, die in Zijn Woord, dat altoos recht en waar is en goed, van dergelijke kromme zaken geen gewag maakt, zulk een "theologisch" uitvindsel niet kent.

Heel deze, erger dan dwaze, "Gemeene Gratie" theorie is een uitvindsel van menschen, die de Schrifuurlijke anti-these aan een kant hebben gezet, omdat zij niet langer paste in hun stelsel van synthese met de wereld, onder de kwalijk begrepen of ten minste opgeborgen leuze van "Nederland te herwinnen voor het Calvinisme" en "de wereld veroveren voor Christus."

(Wordt vervolgd)

G. V. B.

REV. J. K. VAN BAALEN AND MARK 16:9-20

The Banner of the Christian Reformed Churches has a rubric known as *For the Sunday School,* in charge, at present, of Rev. Van Baalen. His task is to explain each week for the coming Sunday the Scripture lesson. In The Banner of March 10, 1928, he comments upon Mark 16:9-20, as follows:

"The Scriptures state, 'he that increaseth knowledge increaseth sorrow.' The present lesson may well prove that this is true of him who increaseth biblical knowledge also.

"I suppose that I may take for granted that my readers know the difference between so-called *higher criticism* on the one hand, and textual criticism on the other. The first places itself above Scripture, and, denying the special factor of plenary inspiration, looks at the content of Scripture with a critical eye. This is the spirit the orthodox Christians of various shades strongly repudiate. We deny any man or group of men the right to say that any passage of Scripture could not have been written by the finger of God because they think the contents of such passages cannot be true. This is placing man's reason above Scripture; it is refusal of the proud heart to receive the Word of God with meekness when it runs contrary to one's own ideas.

"Textual criticism, however, is an altogether different matter. It is a well known fact that the original copies of all the Bible books, the so-called autographa, have been lost since time immemorial. In their stead we have many copies made during the early centuries. These copies naturally vary somewhat since they were made by hand, and copying a book without making mistakes is an extremely difficult work. Textual criticism, therefore, is a branch of theology taught in every Reformed theological school. It goes without saying that of a text of which two or three different readings exist in the manuscripts, only one can be correct, while chances are that not one is correct, but that the original reading has been lost with the original copy. The part of textual criticism is to determine which of the various readings may be the original one. While we cannot enter here into any details as to the methods followed by these theologians, we would remind the reader that on the whole the variations are slight and that no doctrinal truths are involved. However, there are a few passages in the New Testament where several verses rather than a single word are involved. Mark 16:9-20 is one of these. There seems to be abundant evidence that these verses in their totality are spurious; that is that they do not belong in the Gospel, and were not written by Mark. Dr. Warfield gives the external and internal evidence for the spurious character of these verses on pp. 199-204 of his *Textual Criticism of the New Testament* (1899, 6th edition). To me his argument seems very strong. I found this out only recently; and you will at once perceive why I increased sorrow: I shall no longer be able to quote Mark 16:16 as a proof

text when teaching my catechetical classes the doctrine of baptism."

"It may be asked what is the good in presenting such matters in notes on a Sunday School lesson. This I shall proceed at once to point out. First of all, honesty is the best policy always and ever. One does not gain by ignoring facts, piously covering attained knowledge by speaking as if the facts did not exist. The truth should be number one. Secondly it will be seen that all the stories that are briefly alluded to in these verses, Mark 16:9-20, may be found, even more detailed, in the other gospels. The facts, therefore, are not denied, even though Mark may not have narrated them. Hence, I would advise our Sunday School teachers, to study these incidents from Matthew, Luke and John. There they occur as originally written by these apostles. Then go ahead and just tell them. I would not however, take in the ascension also. One would get too much material for one brief Sunday hour. Thirdly (and now I come to the important point), while the incidents referred to in the supposedly spurious closing verses of Mark all have happened and may be read with profit in the other gospel accounts, there are two verses in this portion that do not occur anywhere else in the Bible, and these verses teach something that is very strange to say the least. They are the verses 17 and 18. Here, you will notice, it is said as a sign of faith that believers shall be able to do all sorts of miracles. From Dr. Warfield I learn that Christian Scientists have appealed to this passage to prove that their so-called healings must be true evidence of and part of their genuine Christianity (Counterfeit Miracles, 1918, p. 302). And from our own Rev. Wassink I recently learned that a *faithhealer,* taking the text on its face value, attempted to take up a poisonous serpent, and . . . was bitten. So here you see at once the difficulty of ignoring facts. Take things for granted, reason from Mark 16:9-20, and you must do one of two things. Either you serenely ignore the difficult 17th and 18th verses and talk on the rest (in that case you are not quite honest, a policy by which the author of Mark's Gospel is poorly served) or you maintain verses 17 and 18 with the rest until . . . . until you happen to meet a bright scholar who has picked up some magazine on Christian Science from a railroad station, and he says, 'Tut tut, teacher, why don't you tell us about those snakes and about healing the sick? Are you fraid to tackle the subject because your Christianity cannot stand the test of Jesus' requirements?' Or, perhaps (and worse still), your smart pupil still listens and goes home with the impression that teacher is afraid to face the music, and that, after all, Christian Science is right. Do you see now the value of being honest, even as a Sunday school teacher or writer? Should anyone in your adult class raise such a problem, you just tell him. Since men of learning (meaning, of course, Drs. Hort and Warfield, not the Rev. Van Baalen) assert that there is an abundance of evidence that these verses are not genuine, we shall not take much stock in the statement of verses 17 and 18 until you prove from some other Scripture that they contain the truth; while as to the other verses in that periscope, why, John, we have those stories far more elaborate in the other gospels. And we shall believe them, and teach them, too."

"Thus, esteemed reader, I thank you for bearing with my little theological digression, and I beg you to bear in mind that nothing but plain honesty has forced me to inflict upon your innocent mind such a nasty truth." Thus far, Van Baalen.

The reverend set out by informing his readers that they know, so he supposes, the difference between *higher criticism* on the one hand, and textual criticism on the other. Yet he deems it necessary to describe the engagements of both and compare those of the one with those of the other. The critic known as the *higher* "looks at Scripture with a critical eye and denies the factor of plenary (meaning full, complete) inspiration. Any scripture not in agreement with his (the critic's) standard of truth is denied and its place in the Canon challenged. In a word, then, the higher critic reduces the canonicity of the contents of Holy Writ to a logical conclusion drawn from a premise of his (the critic's) own making, applied for the purpose of determining whether or no the Scripture examined should be permitted to retain its place in the Bible. Such engagaments involve a denial of plenary inspiration. Necessarily so. He subscribing to the dogma of inspiration regards the Bible as a singular book, as one of its kind in that it was written by God Himself through the instrumentality of human agents unto whom He imparted the truth He desired published and whom He (God) impowered to reproduce the truth in such a way that the final production partakes of the character of infallibility. He regarding the Bible as the infallible word of God will, of necessity refrain from challenging the veracity of its contents. Such a one will submit his entire self to the Word. The higher critic, on the other hand, refused to permit God to decide the contents of His own Book and to determine what is truth. Such a one exalts himself mightily and from giddy heights looks down upon God and His Word to judge both according to standards of his own invention. The proper order is reversed in that the higher critic refuses to be taught by God and is bent on teaching God. This is his folly. For, fact is that no one can teach God knowledge, for He is God. His intelligent will is the efficient cause of the existence and subsistence of things that be, Himself excepted. He created, preserves and governs all things according to His holy will, so that nothing happens but by His appointment. He keeps all things so under His power, that not a hair of our head, nor a sparrow can fall to the ground without His will.

God makes history. The events of the day are but the realization of His eternal deliberations. He brings to pass what He has spoken; He does what He has purposed. His counsel stands and He will do all His good pleasure.

God is the cause of the various phenomena in nature.

He covereth Himself with light as with a garment. He stretches out the heavens like a curtain, and layeth the beams of His chambers in the waters. He maketh the clouds His chariots, and walketh upon the ways of the wind. The foundations of the earth are laid by Him, that it should not be removed forever. He covers it with the deep as with a garment: The waters stood above the mountains. (Ps. 104.)

Since God is creator of things that be, and the cause of the events of history, it follows that things creatural do not serve God as so many sources or vehicles of information and wisdom. God observes and inspects, but having done so He knows no more than He did before the inspection was made. For the things made are His handiwork. Of the speech of creation He is the author. Wherever He turns, He beholds the image of Himself impressed by Him upon the works of His hands.

Thus the sum total of things made, plus the things being made to transpire, do not teach God knowledge. Man and the angel cannot teach God. Being creatures they need to be taught. Neither is there another God at whose feet our God placed Himself to be informed. It must be than that God's knowledge is original with Himself, and at once self-knowledge. Knowing Himself, He knows all there is to be known, and taught by none is the teacher of all.

As to man, he is mere creature. Hence, he must be taught, informed, told. Being equipped with capacities for knowing, he can be taught. Placing himself at the feet of God he will know. He has no knowledge original with himself. What he knows is a gift of God. If man refuses to listen to the speech of God it is night in his soul. There is but one fountain of knowledge — God. Man must be taught by Him.

The so-called higher critic refuses to be taught. He will teach God. His great sin is that he regards himself as a fountain, a source instead of an empty vessel needing to be filled by God.

What, now, is so-called lower or textual criticism? According to Rev. Van Baalen it is altogether a different matter. It is occasioned by the fact, says he, that the original copies of the Bible books disappeared at a very time immemorial. In their stead, we have many copies made during the early centuries. Rev. Van Baalen asserted a fact when he informed his readers that the original copies of the Bible books disappeared at a very early date. To simplify matters let us confine ourselves to the first gospel, that of Matthew. True it is that the Gospel according to Matthew, known as the autograph, was lost. Perhaps, says Warfield, the brittleness of the papyrus upon which Matthew wrote his thoughts and the constant use to which it was put, combined with the evil fortunes of a persecuted Church and a piety which knew nothing of the sacredness of relics, to destroy them very rapidly.

The sacred Word of God, however, did not vanish with the disappearance of the so-called autographs. Under the providence of God, this word was rewritten many times and all the books of the New Testament as well, so that the Church, as early as the fourth century came into the possession of numerous manuscripts of the New Testament. Indeed, so great is their number as to constitute an astonishing phenomenon. Fact is that no other ancient book or books has so well been preserved.

These are the matters which Rev. Van Baalen placed before his readers. As was before said, he was dealing with facts. However, the disappearance of the autographs constitute no serious disadvantage. The errors creeping in, although defacing the Word of God, did not render it untrustworthy and unreliable. The thought, conveyed by the autographs was not defaced beyond recognition.

Let us hear Warfield and Hort on the matter. Their comment reads as follows: "On the other hand, if we compare the present state of the New Testament text with that of any other ancient writing, we must render the opposite verdict, and declare it to be marvelously correct. Such has been the care with which the New Testament has been copied—a care which has doubtless grown out of true reverence for its holy words—such has been the providence of God in preserving for His Church in each and every age a competently exact text of the Scriptures, that not only is the New Testament unrivalled among ancient writings in the purity of its text as actually transmitted and kept in use, but also in the abundance of testimony which has come down to us for castigating its comparatively infrequent blemishes. The divergence of its current text from the autograph may shock a modern printer of modern books; its wonderful approximation to its autograph is the undisguised envy of every modern reader of ancient books . . . . The great mass of the New Testament, in other words, (I am still quoting Warfield) has been transmitted to us with no, or next to no, variation; and even in the most corrupt form in which it has ever appeared, to use the oft quoted words of Richard Bently, the real text of the sacred writers is completely exact . . . . nor is one article of faith or moral precept either perverted or lost . . . . choose as awkwardly as you will, choose the worst by design, out of the whole lump of readings, B. B. Warfield, Textual Criticism of the New Testament, pp. 14, 15.

From the above quotation, it appears that though the autographs have been lost, there is, nevertheless, no cause for alarm. Though variations occur, the New Testament text is nevertheless, marvelously correct in that, in the providence of God, the autographs have been copied with great care. Though variations occur, the real text of the writer is, for all that, completely exact. Such is the verdict of Warfield.

Whereas, the New Testament text, though having reached the Church of subsequent centuries through the channels of numerous manuscripts, is nevertheless competently exact, the disappearance of the autographs

is a distinct advantage. The numerous manuscripts taken together constitute one grand testimony to the effect that the autographs actually appeared and existed. Let me drive home the point by means of an illustration. Supposing someone should place in our hand a letter reputed to have been written 500 years ago by a certain John Henry. What the missive asserted respecting its author and date of appearance would, very likely, be placed in a class with dubious testimony by many of us. But supposing this letter, though having disappeared, had been rewritten some 2000 times and that the various transcriptions were still with us and showed a wonderful agreement. Would not the joint testimony have as much and even more weight than the lone testimony of the one letter, had it been preserved? It would. So it must be admitted that the joint testmony of the numerous transcriptions of let us say Paul's letters has as much weight as the single testimony of the autograph had it not been lost. Let us not, however, draw wrong conclusion. Anybody bent on disbelieving the joint testimoney of the transcriptions would do so on the basis of a possible forgery. This is indeed the ever reoccuring argument of the radical (lower not higher) critic, rejecting large portions of God's Word. Further, let no one suppose that the believer, should he have to rely upon the single testimony of the autograph instead of upon the joint testimony of the transcriptions, would not believe. The truth acts as a magnet drawing the child of God to it. It does so whether it be conveyed to him by means of a lone autograph or transmitted through the channels of various transcriptions.

Let us now take up the matter of so-called lower criticism. It is a fact that the transcriptions show a variation as to form. Let us hear Warfield on the matter. Says he: "When we attempt to state the amount of corruption which the New Testament has suffered through two millenniums, absolutely instead of thus relatively, we reach scarcely more intelligible results. Roughly speaking there have been counted in it some hundred and eighty or two hundred thousand 'various readings'— that is various variations in existing documents . . . . But we must guide against being misled by this very misleading statement. It is not meant that there are nearly two hundred thousand places in the New Testament where various readings occur; but only that there are nearly two hundred thousand readings all told; and in many cases the documents so differ among themselves that many are counted on a single word. For each document in turn is compared with the one standard, and the number of its divergences ascertained; then these sums are themselves added together, and the result given as the number of actually observed variations. It is obvious that each place where a variation occurs is counted as many times over not only as distinct variations occur upon it, but also as the same variation occurs in different manuscripts. The sum includes moreover, all variations of all kinds and in all sources, even those that are singular to a singular document of infinitesimal weight as a witness, and even those that effect such very minor matters as the spelling of a word. Dr. Ezra Abbot was accustomed to say that about nineteen-twentieths of them have so little support that, although they are various readings, no one would think of them as rival readings; and nineteen-twentieths of the remainder are of so little importance that their adoption or rejection would cause no appreciable difference in the sense where they occur. Dr. Hort's way of stating it is that upon about one word in every eight various readings exist supported by sufficient evidence to bid and pause us look at it; that about one word in sixty has various readings upon it supported by such evidence as to render our decision nice and difficult; but that so many of these variations are trivial that only about one word in every thousand has upon it substantial variation supported by such evidence as to call out the efforts of the critic in deciding between the readings." B. B. Warfield, Textual Criticism of the New Testament, pp. 11, 12.

Let us attend closely to the last statement. "Only one word in every thousand calls out the effort of the critic in deciding between the readings." *One in every thousand.* There are then, in the New Testament only some hundred and eighty words to which the critic deems it worthy to devote his effort. And even these variations are of such a character as to leave, to express ourselves in the words of Hort, the original text competently exact.

Now the lower critic is one who makes it his business to determine which of two or more readings is in agreement with the original text or autograph. When thus at work he is engaged in a legitimate business. His task is to reproduce, as far as is possible, the original text. He must penetrate, if he can, to the autograph. Textual criticism is, to be sure, a branch of theology. The believing lower critic must not be accused of setting himself up as a judge over God's Word. To the contrary, before that Word he bows. Aware that this Word, having reached the Church through the channels of numerous transcription, was defaced and marred somewhat, he labors to restore and mend; to remove the spots and blemishes from the transcriptions in order that the Word may reappear in all its glory.

The rationalist, on the other hand, denies that the great God ever had a Word. His aim is not to restore and mend but to destroy the Word of God. It is clear what the lower critic's duty is respecting the some hundred and eighty worth-while variations. He shall school himself to single out that reading nearer or next to the autograph.

The believing critic, so engaged, works according to a method which we shall not now describe. This critic, further, shall he work at all must equip himself with a standard. What is this standard? The Word of God dwelling richly in him or, to express it otherwise, the

image of Christ exhibited by the scriptures impressed upon his soul. With this image in his eye, the critic will know how to amend and reconstruct the disfigured Word of God.

It is plain that the critic must be a believer in order to be constructive. Only when his attitude toward the Word is that of one who loves God, is it safe for him to proceed.

Rev. Van Baalen goes on to say that there are a few passages in the New Testament where several verses rather than a word is involved. Mark 16:9-20 is such a passage. There seems to be, says Van Baalen, abundant evidence that these verses in their totality are spurious; that is that they do not belong to the Gospel and were not written by Mark. The evidence is given by Warfield. Van Baalen deems his argument strong.

Warfield decided in favor of the omission of this passage for the following reasons: (a) The whole weight (such is Warfield's conclusion) of external evidence is for omission; (b) The transcriptional evidence leads to the same conclusion, that is to say, Warfield succeeds better in accounting for the insertion of this selection than for its omission; (c) The internal evidence excludes these verses from a place in Mark's Gospel. Says the learned critic: The "*but* that opens verse 9 does not introduce anything adversative to verse 8. The new specification of time in verse 8 is surprising, after verse 2. The word *first* looks strange here. The identifying description of Mary Magdalene in verse 9 is very remarkable after verse 1. Every appearance, in a word, goes to show that the author of the gospel did not write verses 9-20.

Van Baalen has his own reasons for rejecting the selection in question. In the passage occur two verses that do not occur anywhere else in the Bible and teach something that is very strange, to say the least. They are the verses 17 and 18, which read: "And these signs shall follow them that believe: in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; and they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing, it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover."

Van Baalen raises the objection that these verses do not occur again in Scripture, as if only those scriptures repeated at least once should be recognized. Further, they teach, says he, something very strange, to say the least. The higher critic, according to the reverend, is one who looks at Scripture with a critical eye. He has no scruples in rejecting a passage if he deems its contents untrue. It appears that Van Baalen is this critic. Verses 17 and 18 he rejects on the grounds that according to his conviction he deems their contents untrue. These texts are objectional to him for still another reason: The Christian Scientist quotes them in support of his lie. Hence, they should be removed. If we should remove from Scripture every text quoted by the heretic, our Bible would we reduce to very small proportions. For every "ketter heeft zijn letter." Scripture is even being quoted in support of the theory of common grace. His final reason for rejecting these verses is that they speak of things which do not happen today and therefore never happened. So he reasons. So Floyd Darrow, who rejects every miracle in Scripture reasons. The removal from Scripture of the section in question or any other section or sections, is the work not of a believing lower critic but of a higher critic. This ought to be plain enough. The believing lower critic, we said, aims to mend, reconstruct the defaced Word of God. Herein he differs from the higher critic who aims to destroy the Word. He who lifts out of the Canon entire sections is engaged in destroying the Word of God.

Let us now show where the so-called higher critic ends up. McGiffert discredited the authenticity of the pastoral epistles (the two epistles of Paul to Timothy) for the following reasons:

(1) It is impossible to find a place for their historical composition and the historical situation they reflect in the life of Paul, as we know it from the Acts of the apostles.

(2) The conception of Christianity found in these letters is unpauline and clearly represents a latter development. They contain indeed some Pauline ideas, but these are exceptional.

(3) The Church organization that is reflected in these letters points to a latter age.

(4) The false teachers and teachings to which the epistle refers are evidently second century Gnostics and gnosticism.

(5) The most weighty objection is, however, that the style of these letters differs from that of the Pauline epistles to such a degree as to imply divergence of authorship. Quoted from Prof. Berkhof's New Testament Introduction.

We present from this work one more selection: "Yet it is especially on the strength of internal evidence that these Epistles have been attacked. J. E. C. Schmidt in 1804, soon followed by Schleiermacher, was the first one to cast doubt on their genuineness. Since that time they have been rejected, not only by the Tubinger school and by practically all negative critics, but also by some scholars that usually incline to the conservative side, such as Neander . . . . ; Meyer . . . . ; and Sabatier. While the majority of radical critics reject these letters unconditionally, Gredner, Harnack, Hausrath, and Mc Giffert believe that they contain some genuine Pauline sections; . . . .

One thing is plain: to set as judge over Scripture is a very hazardous way of passing time. One begins with a portion and ends up with denying entire books of the Bible. And why should not not be thus? To assail an entire portion differs not from denying an entire book of the Bible.

G. M. O.

VOORJAARSBIDDAG OVERDENKINGEN IN 1928

Gedeeltelijk (verkort) uitgesproken en gedeeltelijk uitgebreid

Machtig en groot is de mensch!

Hij heerscht over de aarde, en hij beschikt over de krachten van het heelal!

Over stroomen spant hij een vasten weg, opdat 's menschen voet en de rustelooze wielen van het verkeer vaardig daarover zouden gaan; en hij beklimt de bevroren Alpentoppen die de eeuwen trotseerden.

Hij peilt en wandelt in de diepten der oceanen, en stijgt tot boven de wolken, vliegende door het luchtruim naar welgevallen.

Hij doorboort de bergen of maakt ze vlak; hij verlegt de rivieren en maakt de zeeën droog.

Het "ijzeren tweelingspoor" met den "vurigen salamander" werd reeds lang vervangen door den zichzelf bewegenden wagen, van allerlei aard en model; wagens dien het niet kan schelen, of hun weg door de zandwoestijn gaat of ligt in een eindeloos moeras.

Telegrafie, telefonie, televisie, draadlooze en radio, ze stellen den mensch in staat overal te zien en te hooren, te spreken, en te schrijven, tot aan de einden der aarde en om den ganschen aardbol heen.

Het licht vangt hij op, en filtreert en scheidt hij; en hij maakt er donkerheid van tot zijn dienst, terwijl hij de duisternis maakt tot licht.

Eén druk van zijn vinger — en licht en kracht en warmte en gemak, en snelheid en rust, naar willekeur, staan hem ten dienste.

In drijvende paleizen van het fijnste hout en het sterkst metaal klieft hij de golven der wereldzeeën; en in torenhooge handelskwartieren stijgt en daalt hij naar zijn believen in een halve seconde om zijn zaken te doen.

Zijn voedsel wordt hem wetenschappelijk — juist en sanitair — zeker voorgezet; zijn kleeding, door de goden die hij zelf heeft gemaakt tot in bijzonderheden toe overdacht en voorgeschreven, pasklaar voor hem neergelegd, zoo niet aangetrokken.

Naar zijn zin verzet hij zich of zit stil, wandelt of rijdt hij, zeilt hij of vliegt, speelt met een bal of luistert naar een radiopreek; en arbeid, moeitevolle arbeid, krachtsinspanning vorderend werk, het eten van zijn dagelijksch brood in het zweet zijns aanschijns, — dat ouderwetsche houten stationnetje is hij reeds lang voorbij, of sinds jaren vergeten!

Ontelbare, bijna volmaakt menschelijke, machines met vleesch en beenen, met zenuwen en spieren, met hersenen en pezen, doen gewillig en zonder tegenspreken of boozen blik, zonder looneischen of stakingsbedreigingen, al wat hij verkiest en begeert en wenscht!

Groot is de mensch, hoog zijn genie, machtig zijn vermogen, krachtig en doordringend zijn daden!

En toch, — hoe nietig en klein en zwak is diezelfde machtige mensch!

Een oogenblik van drift of grooten schrik, en hij stort dood ter aarde!

Een klein kogelgaatje door zijn hart, en hij is niet meer!

De beet van een klein addertje is genoegzaam om hem in enkele minuten te doen bezwijken.

De aanraking met zijn vingertoppen door den Engel des doods is voldoende om hem terstond den geest te doen geven.

WEL zegt de Schrift, dat de mensch minder is dan een druppel van den emmer en een stofje aan de weegschaal!

Ja, minder dan een niet! Want immers de Heere hangt de aarde aan een *niet*!

En de mensch is, ondanks alles, een aardbewoner, uit het stof der aarde gemaakt; en van die aarde, die aan een *niet* hangt, voor een groot deel afhankelijk; terwijl slechts de adem Gods in zijn neusgaten geblazen hem tot de levenden doet rekenen.

* * *

Machtig en trotsch staan onze Vereenigde Staten in de rij van de groote natiën der wereld!

Groot is Amerika!

Amerika aan het hoofd van de volkeren der aarde! Wie die het evenaart?

De Vereenigde Staten gevreesd, en ontzien, benijd en geëerd, door bijna elk land op aarde.

Welke republiek in de wereld, in de oude of in de nieuwe, is zóo groot, zóo machtig, zóo bevolkt, en zóo krachtig?

Welk land is rijk aan allerlei schatten van zóó velerlei aard?

Op landbouwgebied, minerale schatten, en industrieele rijkdommen!

Waar vindt ge zóó groote rivieren en machtige bergketenen?

Waar tallooze meren, zoowel groote als kleine, imposante wouden, en schoone dalen, grootsche watervallen en veelkleurige rotsen zonder tal?

Een land bespoeld door twee groote oceanen, en vol van machtige natuurwonderen!

Een volk, voorzien van allerhande goed, onafhankelijk in veel van de rest der wereld?

Waar een "hooge" levensstandaard heerscht tot bij de arbeiders toe; die immers de bestbetaalden der wereld zijn?

Een land vol van levensgemakken, die een IEDER wel ten deel kunnen en zullen vallen, naar beweerd wordt; als men zijn krachten maar wil geven om dollars te verdienen en vooruit te komen zonder om te zien!

Steden, groot als graafschappen, met handelswijken, wijd als militaire exercitievelden; met steigerende paleizen der geldbaronnen; en buitenplaatsen als provincies in uitgestrektheid; met zakenkantoren, hoog als domtorens en als reuzeneiken in de oerwouden!

Een volk, dat zich souverein voelt, en machtig is, en vrij door zelfregeering, naar het zegt.

Dat zich koningen acht te zijn, allen; en vrij van allen gezagsband; tenzij dan van den boei dien men zichzelf aanlegt, naar dwazen wensch en willekeur!

En welk land telt zoovele scholen, die als vorstelijke lusthoven zijn uitgedoscht?

Waar vindt men zoo tallooze kerken, de een al prachtiger dan de ander, zoowel uitwendig als inwendig, en met alle geriefelijkheden voor den eergierigen leerling, voor den gemakzuchtigen, godsdienstigen mensch voorzien?

Waar zijn de predikers van het Evangelie en de geestelijkheid zóózeer in de publieke achting hoog, dan in het Land dat "der Vrijheid" heet; en ondanks dat de *Staat* hier gescheiden heet te leven van de Kerk?

Wat een voorraden van vruchten en groenten, van granen en andere gewassen, worden hier opgestapeld, en naar andere landen uitgevoerd?

Welke eindelooze rijen van vee, groot en klein, worden hier geteeld, en dan bereid ten gebruike van den nooit verzadigden mensch in het binnen- en in het buitenland?

Geld en goud, het stroomt met vloeden uit en in Amerika!

Naar de oogen gezien wordt Oom Sam en gevleid door schier de geheele wereld, door blank en zwart, door rood en geel.

En hebben wij niet terecht den naam van vriendelijk te zijn jegens allen volke en voor ieder mensch, omdat wij ieders menschenwaarde kennen?

En is onze hulpvaardigheid niet nog onlangs, zij het dan ook door ons zelf, voor het oor van heel de wereld geroemd?

En worden wij dan niet door velen geprezen en door anderen (helaas, tegen onzen wil, die toch zoo goed is en belangeloos) benijd ook?

Wat hebben wij voorts niet al kostbare museums gevuld met kunstschatten van de oude en van ons eigen wereld, tot het koopen en weghalen waarvan, uit omgevallen riddersloten en onder weggestooten tronen heen, wij door onze goudhoopen in staat waren? En niemand anders onder de natiën!

Waàr in Europa kan men onze stads- en Staats- en Nationale parken, klein en groot, evenaren in uitgestrektheid en schoonheid?

Waar zal men in de wereld zulke breede en lange en grootsche rijen en rijen van fabrieken en fabrieksstedén vinden dan in de Vereenigde Staten?

Waar ziet ge zulke enorme legerscharen van leiders en verkoopers en propagandisten op industrieel en handelsgebied dan in Amerika?

Waar zijn elders in de wereld zoovele overloopende Spaarbanken van het volk!

Waar zijn de vrouwen en de kinderen zoo goed gekleed, en hebben zij zoovele rechten en genietingen als in Amerika?

Waar op de aarde, in beschaafde landen, worden die drommen van welgevoede en goedgekleede werklieden aangetroffen als in het land van het "Columbia juweel," waar de arbeiders zich allen *heeren* voelen, en allen eigenaars zijn van huizen en landerijen, en van auto's en piano's en radio's en victrola's, en vliegmachines spoedig ook, als de groot-werklieden philantroop, Henry Ford, het wonder en de roem van het democratisch Amerika, mag slagen?

Heb ik te veel gezegd met u al deze privilegies en rijkdommen en schatten van ons land op te noemen? Ge weet, zóó wordt geroemd toch! Vul zelf het ontbrekende van ons lijstje maar aan.

Hier immers hebben we geen pronkende monarchen en vorsten, of alles en allen gebiedende keizers en tsaren?

Hier staat het Witte Huis, in meer dan één zin, voor een ieder immers open!

Hier zijn, naar men zegt, geen kleine huisjes "beneden den dijk," geen zodenhutjes op de heide, of holen in het bosch voor *menschen* om te "bewonen"?

Hier betaalt de spierkracht en haalt deze het van de hersenkennis en verstandskunde.

Hier beteekent de "overall" meer dan het "witte" halsboord van den pennelikker, door Potgieter zoo meesterlijk en deelnemend herdacht en geteekend, in oude Nederlandsche dagen van zelfgenoegzaam liberalisme.

Hier zijn de kansen, die men maar voor het grijpen heeft, om geld te verdienen!

En allen saam, rijk of arm, hoe vreemd ook, om dat woord, dat ons onbekende woord *arm*, te gebruiken, senator of voddenraper, een stokoude veteraan of een piepjonge padvinden (boy scout), zij leven gelukkig in het land der vrijheid en der blijheid, dat we ons zelf, met ons eigen handen en met ons eigen hersens, hebben gemaakt! —

Is er nog wel reden voor ons God den Heere om een zegen te vragen uit gunst? Opdat het ons welga? Onder Zijn genadehand? Zijn wij zelf niet groot en bijkans almachtig?

Ik schilderde u ons land uit, zooals velen dat zien of gaarne willen zien; zooals het ten deele ook is voor den oppervlakkigen beschouwer, en gelijk het, ook materiaal beschouwd, werkelijk is of zich voordoet.

Maar er is, helaas, ook een andere zijde aan dit mooie schilderij, een leelijke kant, een meer ware zijde, en een treurige aanblik biedende.

Amerika, luide geprezen om der wille van zijn vet en smeer, door degenen die daarvan hebben gesmuld, of daarvan nòg het goede genieten; uitbundig geroemd door hen die geveinsdelijk zich aan Oom Sam hebben onderworpen en hem cijnsbaar geworden zijn; of ook uit onkunde en vuil gewin Amerika naar de oogen zien en zijn zoogenaamde volksregeering loven; Amerika, zoo vragen wij, waarom vinden wij, naast uwe hoogmoedige wolkenkrabbers zoovele armzalige krotten van allerlei menschelijke koopwaar in uwe steden, saamscholingen van duizenden en millioenen?

Waarom beslaan in uw wijde land de weelderige

zomerverblijven van uwe dollarbaronnen zoovele duizenden acres ongebruikt land, terwijl in uwe vuile, groote stadsbuurten in hare "tenements" of huizenkazarnes, millioenen van uwe medeburgers of bijwoners opgesloten zijn als gevangenen, binnen wanden, vochte, vieze wanden, die slechts enkele kubieke meters ruimte bieden, kamerhokken zonder lucht of licht?

Waarom liggen daar in uw wijde verten mijlen en mijlen van land en veld en bosch en weide braak en kaal, en in Europa smachten millioenen van uwe broeders en zusters (zoo is het toch, niet waar, want ge hebt toch mede den wereldoorlog gestreden om de broederschap der menschen te bevorderen?) naar een kleine en vrije plek, om er te arbeiden en loon te vinden, een eerlijk stuk eigen verdiend brood, zij het in het zware zweet huns aanschijns?

En er zijn zonen en dochteren uit u die dit uw land, ons land, noemen *"het beloofde land"*; en ons volk, uit zoovele bronnen saamgevloeid en van zoo verschillend samenstel, *het uitverkoren volk van God*?

En ge miskent uw roeping dan om mede de menschheid te dienen en niet alleen u zelf? En wilt ge dan dien God niet dienen door uw medeschepselen, die in ellende zijn en in jammer, te helpen en te verzorgen?

Waarom vallen de schatten aan vleesch en steenkool en olie en ijzer en koper en zilver en goud en zoovele andere metalen en mineralen; uwe rijkdommen in granen en veldgewassen en andere voedingsprodukten. voor het grootste deel in de handen van enkelen;; en lijden zoovelen, duizenden en duizenden in de nabijheid van die opstapelingen, gebrek?

Ook zij waren, zoo niet in zekeren zin zij alleen, de voortbrengers van de rijkdommen en dier groote goederen, in het bezit waarvan gij u verheugt of u ook doodelijk verveelt!

En tienduizenden hebben geen brood en geen brandstof en geen kleeren en geen schoenen en geen woning en geen bed, en ook geen God meer, omdat *gij* ze van u stiet of niet eens kendet!

En toch staat ook in uw Bijbel, die gij des Zondags nog wel fatsoenlijk even voor u wil hebben,, de geschiedenis van Boaz en zijn werklieden met duidelijke letter opgeteekend, en dus ook hun wederzijdsche groetenis: De Heere zegene u! Of hebt ge zelfs geen Bijbel meer in uw deftige kerk?

Waarom, o mijn vaderland, is er geen plaats meer te vinden in uwe groote en welingerichte krankzinnigengestichten voor de tallooze geesteskranken, waarmede families noch burgergemeente geen raad meer weten, ondanks de dwaze en voor de volksziel zoo schadelijke prohibitie, die ons volk van alle krankheden en ellenden zou bevrijden?

Waarom klagen de bestuurders van uwe gevangenissen, ruime en groote gebouwen, als de colosseums der oudheid, maar voortdurend over overbevolking?

Zou het onzes inziens veel te hoog opgedreven schoolonderwijs en een "hoog" wetenschappelijke en populaire educatie van jongen en meisje door elkaar en met elkaar (waar de leeftijd ook afscheiding gebiedend vorderde), al die verbetergestichten van misdadigers jegens de verhevene en onkreukbare maatschappij niet opruimen of leegpompen?

Waarom weten uwe rechters geen raad met de overstelpende rijen en bundels van gruwelen en misdrijven binnen uwe landpalen, en vergaat uwe jeugdkracht en uwe beste levenssappen in snoeperij en dieverij, in drinkerij en danserij, in brasserij en hoererij, in moorderij en rooverij?

Waarom beschimpt u de wereld elders (die geen haar beter is dan gij), maar die niet zoo fel en snel zich werpt op de lust en op de zonde als gij, vanwege uw naar den hemel roepend "record" in echtscheidingen en automobielmoorden?

Waarom is de socialistische leer dat "privaat eigendom diefstal" is, bijna werkelijkheid geworden door de nooit ophoudende berichten in de bladen van straatroof en sluipmoord; en schijnt door uw gedrag de waarheid te blijken der valsche leer dierzelfde socialisten, dat "maatschappelijke omstandigheden" den mensch maken tot een proletariër en pauper, tot een dief en misdadiger?

Waarom is uw nationale politiek zoo bedorven, en uw onbijbelsche volkssouvereiniteitsleer feitelijk tot een paskwil geworden?

Ge noemt u koningen, en zijt ge niet veelszins slaven?

En ge weet niet eens, wiens meester ge zijt?

Uw, immers alles beslissende en gouverneerende stembus, werd een veronachtzaamde aardigheid, en tot een verwaarloosd speelgoed!

Op de hooge plaatsen bederft het geld alle karakter, niet het minste van partijleden, en druipt gestolen nationale olie van veler vingers!

Daar overtreedt men vrijelijk de wet, en wordt Wijntje en Trijntje, naar het heet, nog even druk aangebeden als in de dagen toen the Rev. De Witt Talmage in New York schande riep in zijn "sermons" over de zonden der hoofdstad!

De schilden der aarde zijn vol deuken en blutsen en gaten, en hebben hun waarde als afweerwapen zoo goed als verloren!

Duizend en één wetten worden er gemaakt, en niemand bekommert zich over de nuttigheid ervan, of over de handhaving dezer "golden rules"!

Gezag wordt niet meer erkend, in huis noch in de burgermaatschappij, of in den Staat. Onderdaan te zijn is immers uit den tijd?! En anti-democratisch, zoowel als on-Amerikaansch, niet waar?

Kinderen zijn de baas in huis, als er nog een "huiselijk" samenleven is; en vrouwen *heerschen* over veel, waarin zij slechts te *volgen* hadden!

De Zondagsontheiliging schreit ten hemel, en het vloeken en verwenschen van God en den naaste is zelfs dagelijksch gebruik geworden in dagblad en "magazine," in kantoor als op straat!

In de tallooze geheime genootschappen bidt men een

god aan van eigen maaksel; men schuwt er het licht, en meent *dan* nog allerverlichtst te zijn!

En de misdaad joelt door de straten! En de dolle, duivelsche, losgelaten pret (alleen om brood en spelen) wordt nagejaagd door oud en jong; niet het minst door de jeugd, die zich over het paard voelt getild door de ontaarde "oudheid"; en welke jonkheid niet naar den Schepper vraagt, maar zich wil "uitleven" en anders snel sterven, naar hartelust spillende goed en bloed, kracht en gezondheid, het heden en de toekomst!

Terwijl binnenslands, spuwend op socialist en communist, en met de boeien rammelend of met de banzweep klaar staande, men glimlacht internationaal tegen den buitenlandschen socialist of den rooden handelsagent.

Als het handelsbelang maar kan worden gediend, en het imperialisme, als onafscheidelijke vriend van het kapitalisme en het groot-industrialisme, zijn grijpklauwen slechts kan uitslaan naar meer roof, altoos meer roof!

En in hoogmoed heeft men God gezegend, vaarwel gezegd. We redden het immers wel zonder Hem, al spreekt proklamatie en boodschap nog van een Voorzienigheid, een "Providence"; dien wij ons zelf hebben gemaakt, die het werk onzer eigen vingeren is; en dien wij op het altaar des vaderlands hebben geplaatst, dat wij bewierooken met onzen eigen, stinkenden trots!

En och, in de hutten der armen, ook in het rijke Amerika zoo overtalrijk; en in de holen der onderwerelden van de metropolen broedt nijd en wrok en wraak op revolutie en bloedstorm!

Ondanks officieel arbeidsrapport, dat het tegendeel beweert, verteert de werkloosheid ook in ons land zijn tienduizenden en millioenen, die kanker van het moderne leven!

Sluit Amerika zijn poorten al dichter voor landverhuizer en vrijheidszoeker.

Terwijl de bodem om bewerkers vraagt, om ploegers en zaaiers.

Ook waren rampen van allerlei aard, watervloeden en tornedos, aardbevingen en branden en scheepsongelukken, niet minder ons deel dan van andere landen der wereld.

En nog zucht het Mississippi dal, en roept om hulp en bescherming! Desondanks kan ook hier, naar het schijnt het Congress niet vaardig en prompt ordenen, en steun verleenen, of de bedorven politiek is er bij gemoeid en wenscht haar schimmel ook dit "volkswerk" te hechten.

G. V. B.

(Slot volgt)

A NEW NAME

Beautiful story,
Fragrant with glory,
Promise of God while time shall endure;
Guerdon of duty,
Golden with beauty,
And as the heavens eternal and sure.

If we believe it
We shall receive it—
Faith in His word shall have its reward.
Who can divine it?
Who can define it?
Marvelous hope through Christ, our Lord.

There is no sorrow
In that tomorrow,
And we are told no night shall be there;
Joys that forever
Flow like a river
With all the ransomed we shall share.

We shall have a new name in that bright land,
When, thro' grace, before the great King we stand
There in all its beauty His face we shall see
And shall reign with Him thro' eternity.

(Chas. H. Gabriel.)

GALILEE

I love to think of Galilee
Where Jesus lived, and loved, and taught
Of all its mountains, hills and sea
Where His great work of love He wrought;
Of Bethlehem, that lowly town
To which the shepherds made their way,
When by the angel they were told
That He was born;—O blessed day!

I love to ponder o'er His words,
Who spake as no man had before,
Or shall, till sun and moon grow pale,
And even time shall be no more.
I think I see His beaming face,
When from the Jordan up He trod,
And hear the voice from heaven that cried:
"Behold! behold the Lamb of God!"

I see Him sleeping 'mid the storm;
I hear Him saying "Peace, be still!"
What kind of man must He have been,
Since wind and sea obey His will!
But, hark! A prayer falls on my ear:—
"Forgive them, Father, for they know
Not what they do!"—The pleading words
Of Christ, the Lord, who loved me so.

(Chas. H. Gabriel.)

PROGRESSIVISM AND CONSERVATISM

Then we note a faction which holds a direct opposite position. There are those who claim to be conservative, although they actually are hyper-conservative. Conservatism certainly does not mean that we may not make use of the things of this world. "The earth is the Lord's,

and the fulness thereof." However, we may not abuse these things. We certainly have received sufficient light in the word of God to be able to discriminate between what may or what may not. It is not conservatism to look with disdain upon a brother or a sister, who indulges in singing psalms accompanied with organ music, and who does not go about in dress apparel equivalent to that of our great-grandfathers. A stern look and a frown indicating the most serene seriousness is often deceitful. It happens that such serious minded folk are often conceited at their lowly state, and that, too, is sin. Besides, to be ostentatious as to the mode of speech along religious lines and to make constant use of the tone of advice and admonitions, is abominable in the sight of the Lord, and is therefore sinful. A prayer offered in simple words from the heart, is much more pleasing to the Lord than an array of beautiful sounding phrases in a tone which makes the soul of the listener stand in awe as to the verbosity, but which is void of true humiliation before God. This manner of being conservative is to misinterpret the truth about the matter.

Thus far we have seen that if we are to be conservative in the real sense of the word, we must first of all retain or preserve that which exists. That is, we may never cast away the past and what the past has brought us as worthless. The glorious truths of the word of God will stand the test of the ages, therefore, we must retain and preserve them. Conservatism, however, does not mean to hold tenaciously to a conceited notion of human-invented ideas, laws, customs and modes of living which have tainted christian life. Even Jesus hurled His anathemas against that notion of super-piety of the Pharisees who held steadfast to the letter of the law while refusing to live into the spirit of it. Conservatism does mean to preserve, but this does not imply that that which has been preserved may not be modified in harmony with the revelation of God. It is the profoundest duty of the church, both to God and to its members, to hand the past over to future generations in an unadulterated form, but radiating with new life.

Christianity does not merely live in beautiful thought, but has rooted itself through its eternal factor in the real. It is a revelation of the Invisible, but in what is perceptible. It is the revelation of the Eternal, but in time. It is this which makes Christianity superior to any other form of religion, for from it emanates the stream of life. Christianity is only to be viewed in the light of the Incarnation. For this is the fountain of her strength and power. And because of this eternal truth can conservatism be in real harmony with Christianity.

The essential difference between false conservatism and conservatism proper is that the first holds to the past as it is, while the latter holds to what is as it shall be in Christ that is in the resurrection. This is also true of mere shallow progressiveness and progressiveness proper.

The true conservative tries to get at the root of things as they are manifested in Christ. He does not look at the past with contempt, or merely as it is; but he looks into the future trying to see how it shall unfold itself in eternity. And because of this the conservative hates this present world as it is. Christ has stipulated a necessary principle, for out of Him does this new life principle emanate. Conservatism retains only that which has manifested itself as an emanation from that principle.

Our calling is to preserve that which we have in Christ, and therefore we must become one with this new life principle. In this light conservatism is a real force of life. The past with its rich inheritance should live as with renewed energy and ideals. Upon the foundation of the past are we able to build toward true progressiveness. Let the past rejuvenate the present because of the Incarnation, then alone will we have real progress, and then alone are we really conservative.

The principle of retrogression is more safe than that of progression, if progression means denouncement or subversion. If we are to hold our own in the midst of this world, it is safer to hold to that which is than to modify it to suit the desire of the unregenerate. If modification is necessary and expedient, it should be done in the light of Holy Scriptures and prayerful consideration by those who are filled with the spirit of God. God forbid that we should ever denounce the truth merely to satisfy sinful inclinations.

Rather refrain from being instrumental in corrupting the truth of God's word; than to be called progressive in the connotation of the enlightened twentieth century.

Rather to take the name of a "staunch conservative" than to be hailed in the courts of the cultured spiritual anarchist, who indeed have invaded the church of Jesus Christ.

Rather to be looked down upon with disdain by the people of this world than to lose our soul.

Rather for a time to have material poverty and holding to the truth of God's word than materially wealthy, called progressiveness, with no future but eternal perdition.

A. C. BOERKOEL.

30-JARIG HUWELIJK

Den 7den Mei, j.l., herdachten onze geliefde ouders,

JOHN C. CAMMENGA
en
BEATRICE CAMMENGA, nee Bergsma,

het heuglijke feit, dat de Heere hen een dertigtal jaren te zamen liet in een gezegend huwelijk.

Geve de Heere dat zij nog jaren gespaard mogen blijven voor elkander, hunne kinderen, en Zijn koninkrijk. Dit is de wensch van hunne dankbare kinderen:

Abraham C. Boerkoel,
Mrs. Abraham C. Boerkoel, nee Cammenga;
John J. Cammenga, Jr.,
Mrs. John J. Cammenga, Jr., nee Redder;
Andrew,
Peter,
Sebastian Thomas,
en kleinkind, John Milton.